

ΣΤ) ΑΙ ΚΤΡΙΑΙ ΕΠΙΚΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΡΕΣΘΕΝΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΥ ΤΟ 1948 ΚΑΙ Η ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τρεῖς εἶναι αἱ βασικαὶ κατηγορίαι κατὰ τῶν Χειροτονιῶν Ἐπισκόπων ὑπὸ τοῦ Βρεσθένη Ματθαίου τὸ 1948:

Πρώτη: Ὅτι δέν ἦσαν ἀναγκαῖαι καὶ μάλιστα συνέστησαν πρᾶξιν ἐπαναστατικὴν κατὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Δευτέρα: Ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι ἐπίσκοποι οἱ ὅποιοι θά ἔπρεπε νά λάβουν μέρος εἰς τὰς χειροτονίας, ἀλλά ἠγνοήθησαν.

Τρίτη: Ὅτι χειροτονία ἐπισκόπου ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου εἶναι ἀνίσχυρος καὶ ἄκυρος.

ΠΡΩΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Ὅτι αἱ Χειροτονίαι Ἐπισκόπων δέν ἦσαν ἀναγκαῖαι καὶ μάλιστα συνέστησαν πρᾶξιν ἐπαναστατικὴν κατὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Αὕτῃ ἡ κατηγορία προϋποθέτει ὅτι ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ὁρθόδοξος Κανονικὴ Ἐκκλησία καὶ ἔχει ἔγκυρα Μυστήρια μετὰ τὴν Χάριν Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὴν τὴν κριτικὴν θά τὴν περίμενε κανεὶς ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ὁ ὅποιος τὸν Μαΐιον τοῦ 1935 ἀπεκήρυξε τὴν Νεοημερολογικὴν Ἐκκλησίαν ὡς Σχισματικὴν καὶ μάλιστα μετὰ τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ καὶ τοῦ Ζακύνθου Χρυσοστόμου *συνεκρότησαν Σύνοδον, ὡς Κανονικὴ καὶ Νόμιμος Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχή, καὶ προέβησαν ἀμέσως καὶ δικαιοματικῶς εἰς Χειροτονίας τεσσάρων Ἐπισκόπων.*

Οὔτε πάλι θά περίμενε κανεὶς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ἀπὸ τὸν Γερμανὸν Βαρυκόπουλον, ὁ ὅποιος ἐχειροτονήθη τὸ 1935 ἀπὸ τοὺς ἀποκηρύξαντας τὸ Νέον Ἡμερολόγιον ὡς στερούμενον Θείας Χάριτος, ἢ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους Δεκατριμερίτας οἱ ὅποιοι θέλουν νά σεμνύνωνται ὡς διάδοχοι τοῦ πρώην Φλωρίνης. Αὐτοὶ δέν δικαιοῦνται νά ἐγείρουν τοιαύτην κατηγορίαν, καὶ ὅταν τὴν ἐγείρουν δημιουργοῦν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς τῶν τὴν ὑποχρέωσιν νά ἐπιστρέψουν γονυκλινωῶς, ἐν μετανοίᾳ καὶ μετὰ δακρύων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ὡς αὐτῆς ὁμογάλακτοι καὶ ὁμόφρονες καὶ ὡς κατ' αὐτῆς ἀτάκτως ἀπειθείσαντες καὶ ἐπαναστατήσαντες τὸν Μαΐιον τοῦ 1935.

Ἐπί πλέον, λογικῶς καί ὄχι θεολογικῶς ἐξετάζοντες τήν ἀνωτέρω κατηγορίαν καί τό σκεπτικόν της, ἐγείρεται τό ἐρώτημα: **Διατί ἀπεκήρυξαν ὡς Σχισματικὴν τήν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν τόν Μάϊον τοῦ 1935 καί ὄχι μόνον τήν ἀπεκήρυξαν ἀλλά μάλιστα αἱ τρεῖς Ἐπίσκοποι, ὡς Κανονικὴ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, (κατά τήν ἰδικήν των ἔντυπον διατύπωσιν), εἰς πλήρη ἀντιδιαστολήν πρὸς τὴν Σύνοδον τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, χειροτόνησαν τέσσαρας Ἐπισκόπους διευρύνοντες τὴν Σύνοδόν των;**

Ὡς γνωστόν, τό δικαίωμα τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου τό ἔχει μόνον μία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὄχι ὀποιαδήποτε ὁμάς Ἐπισκόπων μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας χωρὶς τὴν συμμετοχὴν ὅλης τῆς Ἱεραρχίας.

Οἱ τρεῖς Ἐπίσκοποι (ὁ Δημητριάδος, ὁ πρῶην Φλωρίνης καί ὁ Ζακύνθου) ἀπεκόπησαν Κανονικῶς ἀπὸ τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν, ἀποκηρύξαντες αὐτήν ὡς Σχισματικὴν, καί δι' αὐτό εἶχον ὅλον τό δικαίωμα νά προβοῦν εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων, ἐνεργοῦντες ὡς Νόμιμος, Αὐτοκέφαλος, Κανονικὴ, Τοπικὴ Ἐκκλησία.

Τό ὅλον γεγονός θά κριθῆ μέ Ἐκκλησιαστικά ἢ μέ πολιτικά κριτήρια; Οἱ ἀνωτέρω εἶναι Ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες μέ συνείδησιν καί συγκρότησιν θεολογικὴν ἢ πρόκειται περὶ συνηθισμένων πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν καμμίαν ἰδεολογίαν,

δέν πιστεύουν τίποτε, καί ἀναλόγως τῶν συμφερόντων των κάθε φοράν μετακινοῦνται καί μεταπηδοῦν ἀπὸ κόμματος εἰς κόμμα, ὑπερασπιζόμενοι θέσεις τὰς ὁποίας προηγουμένως δέν ἐπίστευον ἢ καί ἐμάχοντο ;

Ὁ ἰσχυρισμὸς των ὅτι μόνον μία μέλλουσα Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νά κρίνῃ τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν Ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου ἀποτελεῖ **ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΝ** κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί **ΑΙΡΕΣΙΝ**, διότι ἀπορρίπτει τὴν Θεόπνευστον ἰσχύν καί τό Οἰκουμενικόν κῦρος τῶν Ἀποφάσεων τῶν προηγουμένων Πανορθόδοξων Συνόδων, αἱ ὁποῖαι Ἀποφάσεις, ληφθεῖσαι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, εἶναι **ΟΡΙΣΤΙΚΑΙ, ΕΓΚΥΡΟΙ, ΑΜΕΤΑΚΛΗΤΟΙ** καί **ΤΕΛΕΣΙΔΙΚΟΙ**, μὴ ἐπιδεχόμεναι τροποποίησιν ἢ ἀκύρωσιν ὑπὸ οἵαςδήποτε μελλοντικῆς Συνόδου. Βάσει αὐτοῦ τοῦ κύρους τῶν προηγηθεισῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀποφάσεων προέβησαν οἱ τρεῖς εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων τό 1935. Ἔτσι μόνον δικαιολογοῦνται αἱ Χειροτονίαι τοῦ 1935. Ἄλλοιῶς θά ἦσαν πράξεις ἐπαναστατικαὶ καί Σχισματικαὶ κατὰ τῆς Κανονικῆς Τοπικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐάν δι' αὐτούς αἱ Ἀποφάσεις τῶν προηγουμένων Πανορθόδοξων Συνόδων δέν εἶναι δεσμευτικαὶ καί τελεσίδικοι, τότε μέ ποῖον δικαίωμα ἀπεκήρυξαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν τό 1935 καί μάλιστα προέβησαν εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων;

Καί διατί θά εἶναι δεσμευτικά καί τελεσιδικοί αἱ Ἀποφάσεις μιᾶς μελλούσης Πανορθόδοξου Συνόδου; Μέ τό ἴδιον σκεπτικόν θά δύναται νά ἀμφισβητηθῆ καί ἡ μέλλουσα Πανορθόδοξος Σύνοδος καί κάθε Πανορθόδοξος Σύνοδος.

Αὐτό τό σκεπτικόν εἶναι Αἵρεσις διότι ματαιώνει τόν λόγον συγκροτήσεως οἰασδήποτε Πανορθόδοξου Συνόδου, ἥτις κηρύσσεται ἄκυρος.

Εἶναι ἀδικαιολόγητον νά ἀγνοῖται καί νά παραβλέπεται τό γεγονός ὅτι, μία Ἀπόφασις Πανορθόδοξου ἤ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ΔΕΝ δύναται νά ἀναιρεθῆ εἰς τό μέλλον ὑπό ἄλλης Πανορθόδοξου ἤ Οἰκουμενικῆς, διότι εἶναι Θεόπνευστος, ὡς ὑπαγορευθεῖσα ὑπό τοῦ ἐν αὐτῇ Συνεδριάζοντος Παναγίου Πνεύματος καί ὡς ἐκ τούτου εἶναι Τελεσιδικός καί Ἀμετάκλητος καί δέν ἀναιρεῖται ὑπό ἄλλης μελλοντικῆς Συνόδου.

Τό Τελεσιδικόν καί Ἀμετάκλητον τῶν Ἀποφάσεων τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων εἶναι οὐσιώδης καί στοιχειῶδες χαρακτηριστικόν τῆς Πίστεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Ἀνά τούς αἰῶνας, κατά τήν Ἱεράν Παράδοσιν, αἱ Ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων ἔχουν καθιερωθῆ καί γίνεαι ἀποδεκταί ὑφ' ὅλης τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἀδιαμφισβήτητος καί Ἀέναος ΠΗΓΗ Ἐκκλησιαστικοῦ καί Κανονικοῦ Δικαίου.

Αἱ Ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, καί δῆ αἱ ληφθεῖσαι εἰς Πανορθόδοξους Συνόδους, εἶναι ἀπολύτως δε-

σμευτικά καί ὑποχρεωτικά δι' ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Κάθε τροποποιήσις ἢ εἰσαγωγή νέου Ἡμερολογίου εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἔχει ἀπαγορευθῆ, καταδικασθῆ καί ἀναθεματισθῆ Ὁριστικῶς, Ἀμετακλήτως καί Τελεσιδικῶς ὑπό τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων τοῦ 16ου Αἰῶνος καί τῶν μετέπειτα τοιούτων καί ἡ Ἀπόφασις αὕτη δέν ἐπιδέχεται ἄλλης, διαφοροτικῆς κρίσεως ὑπό μελλούσης Συνόδου.

Ἐπί πλέον, ὁ ἰσχυρισμός ὅτι μόνον μία μέλλουσα Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νά κρίνῃ τήν Νεσημερολογικὴν Ἐκκλησίαν διὰ τήν Ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου ἀποτελεῖ θρασυτάτην ΑΠΑΘΗΝ καί βάνανσον ΠΑΡΑΝΟΪΚΟΤΗΤΑ.

Ἐπί ποίων θά ἀπαρτίζεται αὕτη ἡ μέλλουσα Πανορθόδοξος Σύνοδος;

Τήν στιγμὴν κατά τήν ὁποίαν ὅλα τά Πατριαρχεῖα καί αἱ Αὐτοκέφαλοι Τοπικαί Ἐκκλησίαι ἢ ἀκολουθοῦν τό Νέον Ἡμερολόγιον ἢ ἀκολουθοῦν μέν τό Παλαιόν ἀλλά ἔχουν Ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν Νεσημερολογιτῶν, ποῖοι θά συνεδριάσουν ἐν Πανορθόδοξῳ Συνόδῳ καί πῶς θά δύναται νά εἶναι Πανορθόδοξος μία τοιαύτη Σύνοδος;

Ὅλοι αὐτοί οἱ καινοτόμοι καί παραβάται τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων καί Ἀποφάσεων θά συνεδριάσουν ἐν Πανορθόδοξῳ Συνόδῳ;

Αὐτοί θά εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι μέτοχοι τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου;

Αὐτοί θά δικάσουν τόν ἑαυτὸν των

διά τήν Ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τήν ὁποίαν οἱ ἴδιοι διέπραξαν ἢ ἀπεδέχθησαν κοινωνοῦντες μετά τῶν Νεοημερολογιτῶν;

Τά τέσσαρα πρεσβυγενῆ Πατρι-
αρχεῖα καί οἱ κοινωνοῦντες αὐτοῖς
εἶναι ὅλοι μέλη καί Πρωτεργάται τῆς
αἰσχίστης Ἀντιχριστοῦ καί Ἀντιθεοῦ
Παναρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.
Εἶναι Ἴδρυταί τοῦ Παγκοσμίου Συμ-
βουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν.

Αὐτοί θά συνέλθουν ἐν Συνόδῳ
καί ἡ Σύνοδος αὐτή θά εἶναι Πα-
νορθόδοξος, καί ὅσα δέσει ἢ λύσει
ἐπί γῆς θά εἶναι δεδεμένα ἢ λελυ-
μένα καί ἐν οὐρανοῖς;

Αὐτοί θά συνέλθουν ἐν Συνόδῳ
καί τό Ἅγιον Πνεῦμα θά συνεδριάξῃ
μετ' αὐτῶν;

Ἄρ' οὖν ἐξέλειπεν καί ὁ κοινός
νοῦς εἰς τοὺς Φλωρινικούς;

Ἡ ἐμμονή των εἰς αὐτούς τοὺς
παραλογισμούς φέρει εἰς νοῦν τόν
μάρτυρα Κοσμᾶ τόν Φλαμιᾶτον, ὁ
ὁποῖος περί τό 1845 προεφήτευσε
λέγων: «**Ἀδελφοί μου Ὁρθόδοξοι
Χριστιανοί, ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ, διότι
θά ἔλθῃ ἐποχή πού θά θελήσουν διά
μαῖς Οἰκουμενικῆς Συνόδου νά ΚΑ-
ΤΑΡΓΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟ-
ΞΙΑΝ**». Αὐτήν τήν μέλλουσαν Σύ-
νοδον περιμένουν οἱ ὑπό τοῦ πρώην
Φλωρίνης πλανεμένοι διά νά ἐπικυ-
ρώσῃ τό Νέον Παπικόν Ἡμερολό-
γιον, νά ΚΑΤΑΔΙΚΑΣῃ τήν Ὁρθο-
δοξίαν, καί οὕτω νά ἐπαληθευθῇ ἡ
προφητεία τοῦ Μάρτυρος Κοσμᾶ
τοῦ Φλαμιάτου;

Ἵσχυρισμός, λοιπόν, ὅτι μόνον
μία μέλλουσα Πανορθόδοξος ἢ Με-
γάλη Σύνοδος δύναται νά κρίνῃ τήν
Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν, ὅχι
μόνον λογικὴ πρότασις δέν εἶναι, ὅχι
μόνον ἀνέφικτος εἶναι, ἀλλὰ πρόκει-
ται περί φρενοβλαβείας καί δαμιονικῆς
πλάνης, πρόκειται περί ἐπιδείξεως
ἀναισχυντίας καί μωρίας. Ἐν τῷ πα-
ραλογισμῷ των ὑποτιμοῦν τήν νοη-
μοσύνην τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
καί θεωροῦν πάντας παράφρονas.

Ἐξ ἴσου θρασύς καί μωρός εἶναι
καί ὁ ἕτερος ἰσχυρισμός των, ὅτι ἡ
Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι
«**Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ Σχισμα-
τικῆ**». Μέ τήν σοφιστείαν καί ἀλχη-
μείαν αὐτὴν καλούμεθα νά δεχθῶμεν:

α) Ὅτι ἄχρι μελλούσης Συνόδου,
εἶναι Ἐγκυρα τά Μυστήρια τῶν Νε-
οημερολογιτῶν καί ὅτι εἶναι Ἄκυ-
ροι αἱ Ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων
Συνόδων.

β) Ὅτι ἄχρι μελλούσης Συνόδου,
ἔχουν Θεῖαν Χάριν τά Μυστήρια τῆς
Σχισματικῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκ-
κλησίας, ἡ ὁποία κατεπάτησε Πανορ-
θοδόξους Ἐκκλησιαστικὰς Ἀποφάσεις.

γ) Ὅτι ἄχρι μελλούσης Συνόδου,
ὄλαι αἱ Ἀποφάσεις τῆς Σχισματικῆς
Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας εἶναι
Ἐγκυροί καί Κανονικάί.

δ) Ὅτι ἄχρι μελλούσης Συνόδου,
ΔΕΝ εἶναι Θεόπνευστοι Ὀριστικά
καί Τελεσιδικοί αἱ Πανορθόδοξοι
Ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Διά τήν περίπτωσιν τοῦ Νέου Ἡ-
μερολογίου, ὁ ἰσχυρισμός τοῦ «**Δυνά-**

μει καὶ ὄχι Ἐνεργεία» εἶναι ἐξ ὑπαρχῆς ἄσχετος, ἀπαράδεκτος καὶ φρενοβλαβής, παράλογος καὶ παρανοϊκός, Βλάσφημος καὶ Ἀντιεκκλησιαστικός, διεφθαρμένος καὶ δαιμονικός. Εἶναι Σατανική ἐπινοήσις πλάνης καὶ ἀπάτης πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Δεχόμενοι λοιπόν τό σκεπτικόν τοῦ *«Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία»*, ἐάν ἐπανεμφανίζοντο αἱ Αἰρέσεις τοῦ Ἀρειανισμοῦ, τῆς Πνευματομαχίας, τοῦ Νεστοριανισμοῦ, Μονοφυσιτισμοῦ, Μονοθελητισμοῦ, Εἰκονομαχίας καὶ λοιπῶν, δέν θά ἴσχυον αἱ παρελθοῦσαι Ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά θά ἔπρεπε νά συνέλθῃ εἰς τό μέλλον μία Οἰκουμενική Σύνοδος νά τās κρίνῃ ἐκ νέου. Μέχρι τότε, κατὰ τό **σοφιστικόν** σκεπτικόν καὶ τās **ἀλχημείας** τῶν δικολάβων τοῦ *«Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία»*, ἐάν κάποιοι σήμερον ἀνεβίωνον μίαν ὑπό Οἰκουμενικῶν ἢ Πανορθοδόξων Συνόδων καταδικασθεῖσαν Αἵρεσιν, οἱ Αἰρετικοί αὐτοί θά ἔπρεπε νά θεωροῦνται Ὁρθόδοξοι καὶ τά Μυστήριά των Ἐγκυρα, ἔχοντα Θεῖαν Χάριν, μέχρι νέας ἐπανεξετάσεως αὐτῶν ὑπό μελλούσης Συνόδου !!!

Περίπτωσης ἀνάλογος προκύπτει σχετικῶς πρὸς τό Βάπτισμα τῶν Παπικῶν. Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος τοῦ 1756 ἀπεφάσισε νά βαπτίζονται ἐξ ὑπαρχῆς οἱ Παπικοί. Σήμερον οἱ Νεοημερολογῖται, ἐν πολλοῖς, δέχονται τό Βάπτισμα τῶν Παπικῶν ὡς Ἐγκυρον καὶ τοὺς Παπικούς τοὺς δέχονται ἄνευ Βαπτίσματος.

Οἱ Δεκατριμερῖται Φλωρινοσεραφειμικοί θά δεχθοῦν καὶ αὐτὴν τὴν πρακτικὴν τῶν Νεοημερολογιτῶν, βάσει τοῦ σκεπτικοῦ τοῦ *«Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία»*; Θά δεχθοῦν ὡς ἔγκυρον τὴν πρακτικὴν τῶν Νεοημερολογιτῶν, τό νά μὴν βαπτίζον τοὺς Παπικούς, ἕως ὅτου συνέλθῃ μία μέλλουσα Σύνοδος διὰ νά τοὺς δικάσῃ καὶ δι' αὐτό;

Ἐάν ἓνας Παπικός γίνῃ δεκτός ἄνευ βαπτίσματος ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας καὶ εἰς τὴν συνέχειαν ζητήσῃ νά προσχωρήσῃ εἰς τοὺς Φλωρινο-Σεραφειμικούς, θά τὸν δεχθοῦν καὶ αὐτοὶ χωρὶς νά τὸν βαπτίσουν, ἐπειδὴ δέν ἔχει συνέλθει μία Σύνοδος νά κρίνῃ καὶ ἐφαρμόσῃ τὴν Ἀπόφασιν τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1756, ἐπὶ τῶν Νεοημερολογιτῶν οἱ ὁποῖοι τὴν ἔχουν καταπατήσει, καὶ νά ἐπιβάλλῃ τās προβλεπομένας ποινάς; Δηλαδή θά περιμένουν μίαν μέλλουσαν Σύνοδον, ὅπως πιστεύουν καὶ διὰ τό θέμα τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου, νά κρίνῃ ἐάν ἡ Ἀπόφασις τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τοῦ 1756 εἶναι ἐφαρμόσιμος ἢ ὄχι εἰς τὴν πρακτικὴν τῶν Νεοημερολογιτῶν νά δέχονται τό Βάπτισμα τῶν Παπικῶν;

Ἴδού ποῦ ὁδηγεῖ ἡ διπλωματικὴ, δικολαβικὴ καὶ σοφιστικὴ ἀλχημεία τοῦ ἀπὸ τρίποδος χρησιμοῦ τῆς Πυθείας τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν περὶ τοῦ *«Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία»*.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ἀνάγκη νά ἀναλυθῇ εἰς τὴν συνέχειαν ἡ σημασία καὶ χρῆσις τοῦ ὅρου *«Δυνάμει καὶ Ἐνεργεία»*.

Τόν ὄρον αὐτόν τόν «*ἀνεκάλυψεν*» ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος εἰς τὰ τέλη τοῦ 1935 ὡς πρόσχημα ὅτι ἀναμένει μίαν μέλλουσαν Σύνοδον ἣτις θά καταδικάσῃ ἢ θά δικαιώσῃ τήν Νεοημερολογιτικήν Ἐκκλησίαν, ὡς ὁ ἴδιος

ἔγραφεν: «*Θά δεχθῶμεν οἰανδήποτε Ἀπόφασιν τῆς Μελλούσης Συνόδου*».

Τί σημαίνει ὁμως ὁ ὄρος αὐτός; Πότε χρησιμοποιεῖται; Ἰσχύει διά τήν περίπτωσιν τῆς Κακοδόξου καί Σχισματικῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας;

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥ «ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ» ΠΟΙΑ Η ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΙΣ ΑΥΤΟΥ

Ὁ ἐπιστημονικός ὄρος «*ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ*» εἶναι ἀρχαῖος φιλοσοφικός ὄρος χρησιμοποιηθείς τό πρῶτον ὑπό τοῦ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου πρό Χριστοῦ. Ἀπαντᾶται συννάκας εἰς τό βιβλίον αὐτοῦ *Περί Ψυχῆς* καί εἰς τό *Περί Ζῶων Γενέσεως*.

Ἐν πρώτοις ὁ ὄρος δύναται νά χρησιμοποιηθῇ περί πολλῶν, π.χ. ἀνθρώπων, πραγμάτων, καταστάσεων.

Παραδείγματος χάριν, ὁ δεῖνα ἄνθρωπος εἶναι ἰατρός, ἀλλά τώρα εὐρίσκεται ἐκτός ἰατρείου, εἰς τήν οἰκίαν του καί εἶναι *ἐν δυνάμει* ἰατρός, διότι δέν ἀσκεῖ τήν ἰατρικήν ἐπιστήμην. Ὄταν εὐρίσκεται εἰς τό ἰατρεῖον καί χειρουργεῖ τότε εἶναι καί *ἐν ἐνεργείᾳ* ἰατρός.

Παρομοίως ὁ Καθηγητής εἶναι *δυνάμει* Καθηγητής ὅταν εὐρίσκεται ἐκτός σχολείου. Ὄταν ὁμως διδάσκει εἶναι καί *ἐνεργείᾳ* Καθηγητής.

Ἐπάρχουν Ἐπίσκοποι *ἐν ἐνεργείᾳ*, διορισμένοι εἰς οἰκίαν Ἐπισκοπήν, ἀσκοῦντες ὅλα τὰ Ἐπισκοπικά τους δικαιώματα, καί ὑπάρχουν χειροτονημένοι Ἐπίσκοποι οἱ ὅποιοι δέν ἔχουν συγκεκριμένην Ἐπισκοπήν, ὡς οἱ τιτουλάριοι καί βοηθοί

Ἐπίσκοποι, οἱ ὅποιοι δέν δύναται νά ἀσκήσουν τὰ Ἐπισκοπικά δικαιώματα ὅπως οἱ *ἐν ἐνεργείᾳ*, καί αὐτοί εἶναι *Δυνάμει Ἐπίσκοποι*.

Παρόμοια συμβαίνουν μέ ἀστυνομικούς, στρατιωτικούς καί λοιπούς, οἱ ὅποιοι δύναται νά εἶναι ἐν ὑπηρεσίᾳ, δηλαδή *ἐν ἐνεργείᾳ*, ἢ ἐκτός ὑπηρεσίας, δηλαδή *ἐν δυνάμει*.

Ἐπίσης τὰ διάφορα ἐργαλεῖα, ὅταν μέν εἶναι ἀποθηκευμένα εἶναι *ἐν δυνάμει*, ὅταν δέ τὰ χρησιμοποιεῖ ὁ ἄνθρωπος εἶναι καί *ἐν ἐνεργείᾳ*. Ἐπί παραδείγματι, τό σταθμευμένον αὐτοκίνητον εἶναι *δυνάμει* αὐτοκίνητον. Ὄταν ὁμως χρησιμοποιεῖται, εἶναι καί *ἐν ἐνεργείᾳ* αὐτοκίνητο.

Τό ὄπλον εἰς τήν θήκην εἶναι *δυνάμει* φονικόν. Ἐν ὥρα μάχης πυροβολεῖ τόν ἐχθρόν καί εἶναι καί *ἐνεργείᾳ* φονικόν.

Ὁ σπόρος τοῦ δένδρου εἶναι *ἐν δυνάμει* δένδρον. Ὄταν σπαρῇ καί φυτρώσῃ καί μεγαλώσῃ, τότε γίνεται καί *ἐν ἐνεργείᾳ* δένδρον.

Οἱ διάφοροι ἐν ἰσχύει Νόμοι καί Ἱεροί Κανόνες, ἐφ' ὅσον δέν παρίσταται ἀνάγκη χρήσεως εἶναι μόνον *ἐν δυνάμει*. Ὄταν ὁμως παραστῇ

ανάγκη και χρησιμοποιούνται εις τήν εξέτασιν οίασδήποτε περιπτώσεως εἶναι καί **ἐν ἐνεργείᾳ**. Π.χ. τό Νομοθετικόν Βασιλικόν Διάταγμα περί τοῦ Νέου Πολιτικοῦ Ἡμερολογίου Ν.Δ. 25/1923/ΦΕΚ/24/Α/25-1-1923, τό ὁποῖον ἰσχύει μέχρι σήμερον καί δέν ἔχει ἀνακληθῆ ὑπό ἄλλου Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ἀλλά δέν ἐφαρμόζεται εἰς τήν πράξιν, εἶναι μὲν **ἐν δυνάμει**, ἀλλ' ὄχι **ἐν ἐνεργείᾳ**. Δύναται μία Κυβέρνησις νά τό ἐφαρμόσῃ καί νά τό χρησιμοποιήσῃ, ὅποτε θά εἶναι καί **ἐν ἐνεργείᾳ**.

Πῶς ἐφαρμόζεται ἡ διάκρισις τοῦ «ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ» εἰς τοὺς Νόμους καί τοὺς Ἱερούς Κανόνας;

Ἐξετάζουσι τά Πολιτικά, Στρατιωτικά ἢ Ἐκκλησιαστικά Δικαστήρια ἐάν ἡ πράξις διά τήν ὁποῖαν κατηγορεῖται κάποιος ἔχῃ ἢ δέν ἔχῃ διαπραχθῆ, ἐάν ὁ κατηγορούμενος εὐθύνεται ἢ ὄχι διά τά ὅσα τοῦ καταλογίζονται. Δέν ἐκδικάζεται ἐάν ἡ κλοπή εἶναι κλοπή, ἐάν ὁ φόνος εἶναι φόνος, ἐάν ἡ προδοσία εἶναι προδοσία. Δέν ἐκδικάζεται τό ἐάν αἱ συγκεκριμέναι πράξεις αὐταί καθ' ἑαυταί συνιστοῦν ἐγκλήματα, ἀλλά ἐάν ἔχουν διαπραχθῆ ὑπό τοῦ κατηγορουμένου, ὅποτε καί ἐπιβάλλονται αἱ ὑπό τῶν Νόμων ἢ τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπόμεναι ποιναί.

Μέχρι νά δικασθῆ ὁ κατηγορούμενος εἶναι **δυνάμει** ἔνοχος. Μόλις καταδικασθῆ εἶναι καί **ἐνεργείᾳ** ἔνοχος.

Μέ αὐτόν τόν τρόπον ἐφαρμόζεται ὁ ὅρος «ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ», καί εἰς αὐτήν τήν περίπτωσιν ἔχει

ἰσχύν διά τοὺς Νόμους καί τοὺς Ἱερούς Κανόνας.

Ἡ ἐπίκλησις τῆς διαφορᾶς τοῦ **«ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ»** δέν ἰσχύει εἰς περιπτώσεις κατεγνωσμένων Αἱρέσεων καί ὀριστικῶς εἰλημμένων καταδικαστικῶν ἀποφάσεων προηγουμένων Οἰκουμενικῶν ἢ Πανορθοδόξων Συνόδων. **ΔΙΟΤΙ:**

Τό «Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ» ἀφορᾷ εἰς προσωπικά ἐγκλήματα, ἀμαρτήματα, παραβάσεις καί προσωπικά ὀλισθήματα πίστεως, ὅποτε καί γίνεται κρίσις, ὄχι διά νά διαπιστωθῆ κατά πόσον μία πράξις ἀποτελεῖ ἢ ὄχι ἀμαρτίαν, παράβασις ἢ αἵρεσιν, καί ἐάν εἶναι καταδικαστέα ἢ ὄχι, ἀλλά ἐάν αὐτή ἔχη διαπραχθῆ ἢ ὄχι.

Τό «Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ» ἰσχύει ἕως ὅτου διαπιστωθῆ ὅτι διεπράχθη ἡ παρανομία τήν ὁποῖαν ὁ κατηγορούμενος ἀρνεῖται ὅτι ἔχει διαπράξει.

Τό «Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ» ἀφορᾷ π.χ. εἰς τήν ὑπόθεσιν ἐνός Ὁρθοδόξου κληρικοῦ ὁ ὁποῖος κατηγορεῖται διά κάποιον παράπτωμα. Δέν ἀφορᾷ εἰς τό ἐάν τό παράπτωμα εἶναι ἐνοχοποιητικόν ἢ ὄχι, ἀλλά εἰς τό ἐάν διεπράχθη καί πῶς. Ὁ κληρικός θά κριθῆ ἐάν διέπραξε τό παράπτωμα διά τό ὁποῖον κατηγορεῖται καί τότε θά καθαιρεθῆ ἢ ὄχι. Ἐάν καθαιρεθῆ θά ἐκπέσῃ μὲν τοῦ βαθμοῦ του, ἀλλά θά συνεχίσῃ νά εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τό Νεοσημρολογικόν ζήτημα, τό **«Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ»** θά ἴσχυεν ὡς σκεπτικόν

έάν δέν ήτο γνωστόν κατά πόσον ή Έκκλησία τής Ελλάδος είχε αλλάξει τό Ήμερολόγιον καί όχι διά τό έάν ή Άλλαγή του Ήμερολογίου άποτελεί Παράβασιν καί είναι Καταδικασμένη καί Άναθεματισμένη. Αυτό είναι δεδομένο καί ΠΡΟΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΝ.

Αί Πανορθόδοξοι Σύνοδοι, αί όποιαί έν Αγίω Πνεύματι συνεδρίασαν καί άπεφάσισαν περί του Νέου Ήμερολογίου, δέν λέγουσιν «καθαίρεισθω» ή «άναθεματιζέσθω» ό δεχόμενος τό Παπικόν Ήμερολόγιον, εις τήν όποίαν περίπτωσιν θά έπρεπε νά συνέλθη νέα Σύνοδος τών ζώντων Έπισκόπων καί νά επιβάλη τήν καθαίρεσιν ή τόν άναθεματισμόν εις τούς Νεοημερολογίτας.

Άπ' έναντίας ή Συνοδική διατύπωσις λέγει: «*Όποιος δέν άκολουθά τά έθνημα (sic) τής Έκκλησίας, καθώς αί Έπτά Άγιοι Οίκουμενικοί Σύνοδοι έθέσπισαν καί τό Άγιον Πάσχα καί τό Μηνολόγιον καλώς ένομοθέτησαν νά άκολουθώμεν, καί θέλει νά άκολουθά τό νεοεφεύρετον Πασχάλιον, καί Νέον Μηνολόγιον τών άθένων άστρονόμων του Πάπα, καί έναντιώνεται εις αυτά όλα, καί θέλει νά ανατρέψη καί νά χαλάση τά πατροπαράδοτα δόγματα καί έθνημα (sic) τής Έκκλησίας, άς έχη τό ΑΝΑΘΕΜΑ, καί ΕΞΩ τής του Χριστου Έκκλησίας καί τής τών πιστών όμηγύρευς άς είναι*» (Πανορθόδοξος Σύνοδος του 1583).

Η άνωτέρω Άπόφασις ΔΕΝ υπονοεί ότι πρέπει νά γίνη μία μέλλουσα Σύνοδος διά νά κρίνη τούς Νεοημερολογίτας καί ή νά τούς καθαίρει ή

όχι. Αυτοί έχουν ήδη τό ΑΝΑΘΕΜΑ καί είναι ΕΚΤΟΣ τής Έκκλησίας.

Πλανώντες λοιπόν καί πλανώμενοι οι Δεκατριμερίται του Νεοημερολογιτικού Ούνιτισμού διίσχυρίζονται τά παράλογα καί άνυπόστατα.

Τί χρήζει δίκης έν προκειμένω; Τί μάς άναγκάζει νά περιμένωμε τήν κρίσιν μιās μελλούσης Συνόδου;

Τό έάν ή ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ είναι Έκκλησιαστικόν Έγκλημα ύποκείμενον τῷ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙ;

Τούτο ήδη ένομοθετήθη. Ένομοθετήθη Πανορθόδοξως καί Οίκουμενικῶς. Ένομοθετήθη καί δι' Άποφάσεων καί διά τής αιωνοβίου Έκκλησιαστικής Πράξεως. Η ΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΧΕΙ ΗΔΗ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΘΗ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΘΗ καί οι άποδεχόμενοι τήν άλλαγήν είναι ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Τί χρήζει δίκης έν προκειμένω; Τί μάς άναγκάζει νά περιμένωμε τήν κρίσιν μιās μελλούσης Συνόδου;

Τό έάν ΕΧΗ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗ ή Άλλαγή του Ήμερολογίου;

Τούτο είναι γεγονός παγκοσμίως γνωστόν καί άδιαμφισβήτητον. Οι Νεοημερολογίται τό διέπραξαν καί δέν τό άρνοῦνται, αλλά τό βιώνουν καί τό ύποστηρίζουν. Οι δέ Δεκατριμερίται τό ύπερασπίζονται δικολαβικῶς διά του «ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ», καί μάλιστα όπως έχουν δημοσιεύσει θά άποδεχθούν οίανδήποτε άπόφασιν τής μελλούσης Συνόδου είτε ύπέρ του Παλαιου είτε ύπέρ του Νέου Ήμερολογίου.

Τί έκκρεμεί λοιπόν, όσον άφορα τήν πραγματοποιηθείσαν είσαγωγήν του Νέου Παπικού Ήμερολογίου; Τί έχει τήν ανάγκην τής κρίσεως μιās μελλούσης Συνόδου;

Ή θέσις του Νέου Ήμερολογίου έχει ήδη Πανορθοδόξως και τελεσιδικώς καθορισθή: Τό Νέον Ήμερολόγιον δέν ανήκει εις τήν κρίσιν μελλούσης Συνόδου. Ανήκει εις τήν Αντίχριστον και Αντικκλησιαστικήν Παναίρεσιν του Οικουμενισμού. Ανήκει εις τό Αιώνιον ΑΝΑΘΕΜΑ, εις τήν Γέενναν του Πυρός.

Από τήν άλλην πλευράν, οί Νεοημερολογίται, πριν έγείρουں κατηγορίαν τινά κατά των χειροτονιών του Βρεσθένης Ματθαίου τό 1948, θά πρέπει νά προσκομίσουν τό πιστοποιητικόν τής ιδικής των νομιμότητος. Θά πρέπει νά αποδείξουν ότι δικαιούνται νά όμολογούν έκ προσώπου τής Έκκλησίας τήν στιγμήν κατά τήν όποίαν **έγενήθησαν υπό του Πάπα και έλαβον ύπαρξιν διά τής Παραβάσεως τής Ίερās Παραδόσεως και τής Καταπατήσεως των Πανορθοδόξων Αποφάσεων τής Μιās, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Ήμερολογίου Έκκλησίας. Οί αυθαίρετοι και Παπογέννητοι Νεοημερολογίται δέν έχουν Έκκλησιαστικήν ύπόστασιν, δέν είναι Έκκλησία Θεού.** Τελούں ήδη υπό τήν ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ και τόν ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΝ τής Ήμερολογίου Μιās, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας του Χριστού.

Διά συγκεκριμένων πράξεων, τό 1920, 1923 και 1924, οί Οικουμενι-

σταί και Νεοημερολογίται, πλανώντες και πλανώμενοι, έκουσίως ψευδόμενοι και καταπατώντες τήν αιωνόβιον πράξιν τής Ήμερολογίου Έκκλησίας, **έστησαν όμοίωμα τής Έκκλησίας, ήγειραν Είδωλον Έκκλησίας, έδημιούργησαν ψευδές Έκκλησιαστικόν αντίγραφον προς επικάλυψιν τής Αληθείας Έκκλησίας του ΘΕΟΥ, ή όποία έφήρμοσεν άπαραγκλίτως τήν Απόφασιν τής Καταδίκης και του Αναθεματισμού του Νέου Ήμερολογίου.**

Ή επί 350 έτη έφαρμογή των Αποφάσεων του 1583, 1587, 1593 αποτελεεί Οικουμενικήν Αποδοχήν, αποτελεεί και ΠΡΟΔΕΔΙΚΑΣΜΕΝΟΝ, αποτελεεί Τελεσιδικίαν, αποτελεεί όρον άπαραβάτον και Πηγήν Έκκλησιαστικού και Κανονικού Δικαίου.

Ή Αλλαγή του Ήμερολογίου τό 1924 είναι καταδικασμένη και δι' ένα ακόμη λόγον, **διότι έπεβλήθη ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΩΣ, όχι μόνον άνευ Αποφάσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, αλλά και άνευ Αποφάσεως τής Τοπικής Συνόδου τής Αύτοκεφάλου Έκκλησίας τής Ελλάδος.**

Ακόμη και αν δέν είχε προηγηθή ή ΚΑΤΑΔΙΚΗ του Νέου Παπικού Ήμερολογίου υπό των Πανορθοδόξων Συνόδων του 16ου αιώνας, θά ήτο παράνομος και αντικανονική ή είσαγωγή του έξ αιτίας του Πραξικοπηματικού, Δυναστικού, Αντικανονικού και Έξωεκκλησιαστικού τρόπου μέ τόν όποϊον εισήχθη.

Διά τουτο, ή είσαγωγή του Νέου Παπικού Ήμερολογίου αποτελεεί

πραΐξιν αυθαιρεσίας, μόνιμον και συνεχῆ παρανομίαν, ἡ ὁποία ἔχει ἐπισύρει τὴν **ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ** καὶ τὸν **ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΝ** τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τόσοσιν τῶν πρωτεργατῶν τῆς εἰσαγωγῆς, ὅσον καὶ τῶν ἀκολουθούστων τὴν ἀλλαγὴν, ἀλλὰ καὶ τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς.

Εὐρίσκονται λοιπόν οἱ Νεοημερολογῖται **ΕΚΤΟΣ** τῆς Ἐκκλησίας τοῦ **ΘΕΟΥ**, αὐτοεξόριστοι, **ΑΝΕΤ** Θείας Χάριτος καὶ **ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΤΜΕΝΟΙ** νὰ ἰσχυρίζωνται ὅτι ἀποτελοῦν μέλη τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὰς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Ἀποφάσεις Ἀγνοοῦν

καὶ Καταπατοῦν, καὶ τῆς ὁποίας τὰ **ΑΝΑΘΕΜΑΤΑ** ἔχουν ἐπισύρει ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των. Ἀπόλεσαν τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ ἐν συνεχείᾳ καὶ τὴν Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν.

Ἀπορρίπτεται ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς, λοιπόν, ἡ πρώτη κατηγορία τῶν Φλωρινικῶν, ὅτι αἱ χειροτονία τοῦ 1948 δέν ἦσαν ἀναγκαῖαι καὶ ἀποτελοῦσαν ἐπαναστατικὴν πραΐξιν κατὰ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, διότι προϋποθέτει ὅτι οἱ Νεοημερολογῖται, παρ' ὅλον ὅτι **ΚΑΤΑΠΑΤΟΥΝ τὰς Θεοπνεύστους Ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι Ὁρθόδοξοι, Κανονικοὶ καὶ Ἐγκυροί.**

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Ὅτι ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι Ἐπίσκοποι οἱ ὁποῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ λάβουν μέρος εἰς τὰς χειροτονίας, ἀλλὰ ἠγνοήθησαν.

Ἡ Κατηγορία αὐτὴ ἀπεδείχθη ψευδῆς ὑπὸ τῆς Ἱστορίας. Κατ' ἀρχὰς δέν ὑπῆρχον ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι πλὴν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου. Κατὰ δεύτερον λόγον, ἐκεῖνοι οἱ Ἐπίσκοποι οἱ ὁποῖοι θὰ ἠδύναντο νὰ ὀρθοδοξήσουν καὶ νὰ ὀρθοδομήσουν τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας, ὅχι μόνον δέν ἠγνοήθησαν, ἀλλὰ μᾶλλον κατ' ἐπανάληψιν προσεκλήθησαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν τοῦ Μαΐου τοῦ 1935 διὰ νὰ προβοῦν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων καὶ ἀπάρτησιν Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλ' οὔτοι δέν ἐδέχθησαν.

Ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι τὸ μέλημα τῶν ἄλλων Ἐπισκόπων δέν ἦτο πλέον ἢ συνεχίσις τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, καὶ τοῦτο διότι ἡ Ἀποστολικὴ Πίστις εἶχεν ἤδη παύσει νὰ ἀποτελῆ φρόνημά των.

Ἀποδεχόμενοι τὸ «**ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ**» ὠδηγήθησαν ὑποκρινόμενοι εἰς τὴν δῆθεν ἀναμονὴν μελλούσης Πανορθοδόξου Συνόδου, ἤτοι οὐσιαστικῶς εἰς τὴν ἀκύρωσιν τῶν προηγουμένων Συνόδων τοῦ 16ου αἰῶνος, εἰς τὴν ἀμφισβήτησιν τῶν **Θεοπνεύστων Ἀποφάσεων** ἐκείνων, καὶ εἰς τὴν **Βλασφημίαν** κατὰ τοῦ ἐν αὐταῖς λαλήσαντος Ἁγίου Πνεύματος.

Τοῦτο βεβαιοῦται ἤδη ἀπό τὰ τέλη τοῦ 1935 καί ἀπό τό 1938 ἐκ τῶν Αἰτήσεών των πρὸς τό Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων διὰ τὴν ἐπαναφορὰν των εἰς τὰς Μητροπόλεις των, ἀλλὰ καί ἐκ τῆς δηλώσεώς των ὅτι ἀποδέχονται ἐκ τῶν προτέρω οἰανδήποτε Ἀπόφασιν ἣθελε λάβῃ ἡ μέλλουσα Σύνοδος περὶ τοῦ Ἡμερολογίου, εἴτε ὑπὲρ τοῦ Νέου εἴτε ὑπὲρ τοῦ Παλαιοῦ.

Οἱ ἄλλοι Παλαιοημερολογῖται Ἐπισκοποὶ δὲν ἦσαν πλέον Ὀρθόδοξοι, διότι δὲν ἐδέχοντο τό **τελεσιδίκον τῶν Ἀποφάσεων τῆς Ἐκκλησίας**, ὅτι πᾶσα ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου εἶναι **ὀριστικῶς καταδικασμένη** καί ὅτι οἱ ἀποδεχθέντες τὴν Ἀλλαγὴν **«ἔχουν τό ΑΝΑΘΕΜΑ, εἶναι ΕΞΩ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καί ΕΚΤΟΣ τῆς τῶν Πιστῶν Ὀμηγύρεως»**.

Δεχόμενοι τό **«ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ»** μέχρι νά συνέλθῃ εἰς τό μέλλον μία Πανορθόδοξος Σύνοδος διὰ νά ἐκδικάσῃ τὴν Ἡμερολογιακὴν Ἀλλαγὴν καί νά ἀποφασίσῃ περὶ αὐτῆς τελεσιδικῶς, οἱ Δεκατριμερῖται δέχονται ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία ἕως τότε δὲν μπορεῖ νά λογισθῇ Σχισματικὴ, ἀλλὰ θά πρέπει νά θεωρῆται Ὀρθόδοξος καί Κανονικὴ, ὅτι τὰ Μυστήριά της ἔχουν Θεῖαν Χάριν. Αὐτὸ ὅμως σημαίνει καί ὅτι αἱ χειροτονίαι Ἐπισκόπων τόν Μάϊον τοῦ 1935 ἦσαν Ἄκυροι, Ἀντικανονικά, Πραξικοπηματικά, καί Σχισματικά, καί **ὅτι οἱ ἴδιοι ἦσαν καθηρημένοι**.

Ἐάν τό **«Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ»** ἰσχύει ἐκ τῶν ὑστέρων, θά ἰσχυε

καί ἐκ τῶν προτέρων. Τότε διατί τό 1935 ἐκήρυξαν τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν Σχισματικὴν, στερουμένην τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καί μάλιστα προέβησαν εἰς χειροτονίας Ἐπισκόπων; Τόν Μάϊον τοῦ 1935 δὲν ἴσχυε τό **«Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ»**; Ἡ μήπως ἡ ἰσχύς τῶν Νόμων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς αὐθαιρέτου καιροσκοπικῆς βουλῆς τοῦ παλιμβούλου πρώην Φλωρίνης καί τῶν ὁμοφρονούντων τῇ παραφροσύνῃ αὐτοῦ;

Ἐάν οἱ Δεκατριμερῖται, πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης καί Κυκλάδων Γερμανὸς Βαρυκόπουλος, ἦσαν συνεπεῖς μέ τό **«Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ»**, τότε θά ἔπρεπε:

Α) Νά ἐπέστρεφον ἐν μετανοίᾳ εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως εἶχον πράξει ἐνωρίτερον ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος Δημητρίου καί ὁ Δημητριάδος Γερμανὸς Μαυρομάτης, καί ὅπως κατέληξαν ἀργότερον οἱ ἄλλοι δύο, ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος Χατζῆς καί ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος Λιώσης,

Β) Νά ἐπέστρεφον ἐν μετανοίᾳ εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν καί νά ἀνέμενον ἐκεῖ νά συνέλθῃ εἰς τό μέλλον μία Σύνοδος νά δικάσῃ τὴν Ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου,

Γ) Νά εἶχον δεχθῇ τὴν καθαίρεσίν των εἰς τὴν τάξιν τῶν Μοναχῶν ὑπὸ τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον ἐπίστευον ὅτι μέχρι τῆς μελλούσης Συνόδου τὰ Μυστήριά της ἔχουν τὴν Θεῖαν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί αἱ Πράξεις καί Ἀποφάσεις της εἶναι Ἐγκυροί,

Δ) Νά ζήσουν ως Μοναχοί Νεοημερολογίται καί νά μὴν ἐξαπατοῦν τόν κόσμον ὅτι εἶναι Παλαιοημερολογίται Ἐπίσκοποι ἢ Ἱερεῖς.

Ε) Νά μὴν ἰσχυρίζωνται κατὰ καιροῦς ὅτι ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Ὁμο-

λογίαν τοῦ Μαΐου τοῦ 1935.

Ἄλλὰ εἶναι πασιφανές ὅτι οἱ Φλωρινικοί δέν ὑπῆρξαν συνεπεῖς οὔτε διανοητικά ἔντιμοι ἀκόμη καί εἰς αὐτὴν τὴν διακήρυξιν τοῦ «*Δυναμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία*».

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ «ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ» ΔΙΧΑΖΕΙ ΤΟΥΣ ΦΛΩΡΙΝΟΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΥΣ

Εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ ὅρου «*ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ*» διεφώνησαν ἐξ ἀρχῆς ἀρκετοὶ Ἁγιορεῖται ὀπαδοὶ τοῦ πρώην Φλωρίνης, Καί εἰς τὴν συνέχειαν ἐπίσης δέν ἦσαν σύμφωνοι μεταξύ των ὅλοι οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ ἀλλ' ἐδιχάσθησαν.

Τὴν ἐρμηνείαν τὴν ὁποίαν ἔδωσεν εἰς τόν ὅρον αὐτόν ὁ πρώην Φλωρίνης τὴν ἐπολέμησε μεταξύ ἄλλων καί ὁ Ἀκάκιος Παππᾶς τό 1937. Ἐπιτεθεῖς λαύρως κατ' αὐτοῦ καί ἀναθεματίσας αὐτόν δι' ἐγκυκλίου ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτόν. Ἀργότερον, τό 1945, ὁ ἴδιος ἐδημοσίευσεν πολυσέλιδον ἐπιστολήν κατὰ τῆς διαστροφικῆς καί σοφιστικῆς χρήσεως τοῦ «*ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ*» ὑπό τοῦ Φλωρίνης, ἀποδεικνύων διά πολλῶν συντριπτικῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι ὁ ὅρος αὐτός δέν ἔχει ἐφαρμογήν εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἀλλά εἰς τὰς περιπτώσεις προσωπικῶν παραπτωμάτων κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν. Τμήματα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς ἔχουν παρατεθῆ εἰς τὰς σελίδας 135-136 τοῦ παρόντος.

Ἀργότερον διεμορφώθησαν δύο τάσεις. Τὴν πρώτην ἐκπροσωπεῖ ὁ Θεολόγος μοναχός **Θεοδώρητος Μαῦρος**,

ὅστις διακηρύσσει πῶς ἡ **Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ὁρθόδοξος καί τὰ Μυστήριά της μεταδίδουν τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**, διότι κατ' αὐτόν **εἶναι μόνον ΔΥΝΑΜΕΙ καὶ ὄχι ΕΝΕΡΓΕΙΑ Σχισματικὴ**. στήριζόμενος, ὡς λέγει, εἰς τό ὅτι **αὐτό ἦτο τό φρόνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης**.

Τὴν δευτέραν ἐκπροσωπεῖ ὁ Φιλολόγος Καθηγητῆς μοναχός **Μάρκος Χανιώτης**, ὅστις διακηρύσσει μετὰ πευθοῦς ὅτι, ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία **εἶναι καί ΔΥΝΑΜΕΙ καί ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ** καί ὅτι **τὰ Μυστήριά της στεροῦνται παντελῶς τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**, διότι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. καί ὄχι οἱ Νεοημερολογίται, ἰσχυριζόμενος καί αὐτός ὅτι **αὐτό ἦτο τό φρόνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης**.

Τό περίεργον καί παράξενον εἶναι ὅτι, παρά τὰς **κραυγαλέας ἀντιθέσεις των**, καί οἱ δύο ἰσχυρίζονται ὅτι αὐτό τό ὁποῖο πρεσβεύει ὁ καθείς των ἦτο τό πραγματικόν φρόνημα τοῦ πρώην Φλωρίνης καί ἐξάγουν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα συμπεράσματα, ἀποκαλοῦντες ὁ ἓνας τόν ἄλλον «**πλανεμένον**». Τό γεγονός εἶναι ὅτι ἡ διαμάχη

των και τό νανάγιον τῶν Δεκατριμε-
ριτῶν ξεκινᾶ ἀπό τήν παρερμηνείαν
τοῦ ὄρου «Δυνάμει καί Ἐνεργείᾳ»
τόν ὁποῖον ὁ πρῶην Φλωρίνης ἔλαβεν
ἀπό τήν ὑποσημείωσιν τοῦ Ἁγίου Νι-
κοδήμου εἰς τόν Τρίτον Ἀποστολικόν
Κανόνα ἐν τῷ Πηδαλίῳ.

Τόν Μάϊον τοῦ 1935,
ὁ πρῶην Φλωρίνης εἶχε
κατανοήσει ὅτι ἡ ἡμε-
ρολογιακή καινοτομία
δέν ἐμπίπτει εἰς τήν ἐφ-
αρμογήν τῆς διακρίσεως
μεταξύ «Δυνάμει καί
Ἐνεργείᾳ», ἀλλά συ-
νιστᾶ ΑΥΤΟΦΟΡΟΝ
ΣΧΙΣΜΑ. Ὁ ἴδιος ἔγρα-
φεν: «...ἀπεκηρύξαμεν
τήν Διοικοῦσαν Σύνο-
δον πρό Συνοδικῆς κρί-
σεως καί ἀποφάσεως,
οὐχί διά λόγους ἠθικούς
καί προσωπικούς, χρή-
ζοντας διαδικασίας καί ἀποδείξεως,
ἀλλά διά λόγους πλάνης καί ΑΥΤΟΦΟ-
ΡΟΥ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΣ, ὡς εἶναι ἡ ΠΛΑΝΗ
καί ΚΑΚΟΔΟΞΙΑ τῆς Ἡμερολογιακῆς
Καινοτομίας» (βλέπε «Ἐκκλησιαστι-
κόν Ἡμερολόγιον ὡς Κριτήριον Ὁρθο-
δοξίας», Πρ. Φλωρίνης, 1935, σελ. 65).

Αὐτήν τήν ὁμολογίαν θέλων νά προ-
βάλλῃ ὡς τό πραγματικόν φρόνημα τοῦ
πρῶην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ὁ μον.
Μάρκος Χανιώτης ἐπιχειρηματολογεῖ
ὡς ἑξῆς: «ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α', ΤΟ «ΔΥΝΑ-
ΜΕΙ» ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ.
Ὁ Θεολογικός Ὅρος «ΔΥΝΑΜΕΙ» δέν
ἀναρεῖ οὐδέ καταργεῖ τήν ἔννοιαν καί

τήν οὐσίαν τοῦ Σχίσματος τό ὁποῖον
διεπράχθη ἀσεβῶς ἐν τῷ Σῶματι τῆς
ὅλης Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλη-
σίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.
Τοῦτο βεβαίωι αὐτός οὗτος ὁ πρωτερ-
γάτης τοῦ ὀλεθρίου κακοῦ τῆς Ἐκκλη-
σιαστικῆς Διαιρέσεως

κυρός Χρυσόστομος
Παπαδόπουλος, Ἀρχιε-
πίσκοπος Ἀθηνῶν καί
πάσης Ἑλλάδος, ὅστις
ὡς Ἀρχιμανδρίτης καί
Καθηγητής τῆς Ἐκκλη-
σιαστικῆς Ἱστορίας ἐν
τῷ Ἐθνικῷ Πανεπι-
στημίῳ, ὡς μέλος τῆς
ὑπό τῆς Κυβερνήσεως
συσταθείσης Ἐπιτρο-
πῆς. . . ἀπεφάνθη . . .

ὅτι οὐδεμία Ἐκκλησία
δύναται νά χωρισθῇ τῶν
λοιπῶν καί ἀποδεχθῇ
Νέον Ἡμερολόγιον,

χωρίς νά καταστῇ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ
ἀπέναντι τῶν ἄλλων» (Μοναχοῦ
Μάρκου Χανιώτου, Τό Ἡμερολογια-
κόν Σχίσμα, Ἀθήναι 1975, σελ. 47).

Ἄλλαχοῦ ὁ Μοναχός Μάρκος ἀποδει-
κνύει ὅτι ἡ Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία
ἀπώλεσεν ἀμέσως τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ:
«Εἶναι εὐνόητον ἐπομένως ὅτι ἡ
Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
καινοτομήσασα μονομερῶς διά τοῦ
ἐπαράτου Νεωτερισμοῦ τοῦ Γρηγο-
ριανοῦ Ἡμερολογίου, ἀφ' ἐνός μὲν,
ἐδημιούργησε τό φρικῶδες Σχίσμα
εἰς ὅλον τό Σῶμα τῆς Ὁρθοδόξου
Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἀφ' ἑτέρου

Τό Ἡμερολογιακόν Σχίσμα,
Δυνάμει ἢ Ἐνεργείᾳ, Μονα-
χοῦ Θεοδωρήτου Μαύρου,
Ἀθῆναι, 1973

δέ, ἐξέκλινε τοῦ Θριγκοῦ (Σκέπης) τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἀπωλέσασα ἐντεῦθεν τὴν Ἁγιαστικὴν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τίμιε ἀδελφέ (ἀπειθηνόμενος εἰς τὸν μον. Θεοδώρητον Μαῦρον), μὴ πλανᾶσαι λοιπὸν προσηλούμενος εἰς τὸ γράμμα τῶν ἐπιτιμιῶν «ἀφορίζεσθω» καὶ «ἀναθεματιζέσθω», τὰ ὅποια οὐδεμίαν ἔχουν ἐφαρμογὴν εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν μὴ γίνεσαι διὰ τοῦτο ἀδελά σου συννεργός τῶν πολεμίων σου, τῆς Ἀληθείας τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἡμῶν εὐσεβείας, διότι σφάλεις εἰς τὰ καίρια!» (αὐτόθι, σελ. 165).

Ὁ μοναχὸς Μάρκος Χανιώτης χρησιμοποιεῖ τὰ σημειούμενα ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν μοναχὸν Θεοδώρητον ὅτι, τὸ Νέον Ἡμερολόγιον εἶναι καὶ Δυνάμει καὶ Ἐνεργείᾳ ΣΧΙΣΜΑ. Διότι κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐπικαλεῖται τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, οἱ Λατῖνοι χαρακτηρίζονται Σχισματικοὶ διὰ τὴν Ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, «διὰτὶ ἐκαινοτόμησαν τὸ Πασχάλιον τοὺς καὶ τὸ Καλεντάριον (ἡμερολόγιον)» (αὐτόθι, σελ. 212).

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος θεωρεῖ Σχισματικούς τοὺς καινοτόμους τοῦ Ἡμερολογίου ὡς ἀσεβήσαντας κατὰ τῆς Ἀ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ ἄς σημειωθῇ ὅτι δέν λέγει ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ πρῶτα Σύνοδος καὶ μετὰ νὰ κηρυχθοῦν Σχισματικοί: «Καὶ βλέπεις, ἀγαπητέ, πὼς ὁ θεῖος Χρυσόστομος ὀνομάζει Σχισματικούς τοὺς Λατίνους διὰ τί ἐκαινοτόμησαν τὸ Πασχάλιον τοὺς καὶ Καλεντάριον. . . διὰ τί ἐχωρίσθησαν κατὰ τοῦτο ἀπὸ ἡμᾶς, τὸ ὁποῖον εἶναι ἔγκλημα ἀουγ-

χώρητον, κατὰ τὸν αὐτὸν Ἅγιον» (Ἅγιος Νικόδημος, ὑποσημείωσις Ζ΄ Ἀποστολικοῦ Κανόνος, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 9).

Κατανοῶν ὀρθῶς τὴν χρῆσιν τοῦ ὄρου «Δυνάμει καὶ Ἐνεργείᾳ» καὶ ἐπιχειρηματολογῶν ὡς Ματθαϊκός, ὁ μοναχὸς Μάρκος Χανιώτης γράφει: «Διότι «τὰ

Δυνάμει καὶ Ἐνεργείᾳ», οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ αὐτοῖ ὄροι δέν ἔχουν τὴν θέσιν των ἐν τῇ προκειμένη περιπτώσει τῆς Ἀντορδοξοῦ Καινοτομίας τοῦ Παπικοῦ Ἡμερολογίου, ἢ ὅποια καὶ εἶναι ἡ γενεσιουργὸς αἰτία τοῦ de facto ἤδη πραγματικοῦ Σχίσματος δημιουργηθέντος ὑπὸ τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Σῶμα τῆς ὅλης Ὁρθοδοξίας» (Μοναχοῦ

Τὸ Ἡμερολογιακὸν Σχίσμα, μοναχοῦ Μάρκου Χανιώτου, Ἀθήναι, 1975

Μάρκου Χανιώτου, *Τό Ήμερολογιακόν Σχίσμα*, Ἀθήναι 1975, σελ. 264).

Ἐνῶ λοιπόν γράφει ὡς Ματθαϊκός μένει ἕως θανάτου μετὰ τῶν Φλωρινικῶν, ἀποδίδων εἰς τό πρώην Φλωρίνης μόνον τὰ μισά ὅσων ποτέ διεκήρυξε καί ἐδελουτοφλῶν ὡς πρὸς τὰς παλινωδίας του.

Τὰς Παλινωδίας ὅμως τοῦ πρώην Φλωρίνης τὰς βλέπει ὁ μοναχός Θεοδώρητος Μαῦρος ὅστις καί τὰς καταδικάζει γράφων: «*Δυστυχῶς ὅμως οὐδένα καρπὸν ἐπέφερον καί ἡ ἐνεργεία του αὐτῆ (ἦτοι αἱ δύο Ἐγκύκλιοι τοῦ πρ. Φλωρίνης τό 1948 καί τό 1950) διὰ πολλοὺς βεβαίως λόγους, κυριώτεροι τῶν ὁποίων τυγχάνουν, καθ' ἡμᾶς, ἀφ' ἑνός, ἡ τυφλή ὑπακοή τοῦ λαοῦ εἰς τόν . . . μοναδικόν, ὡς ἐπίστευε, προστάτην τῆς Ὁρθοδοξίας Ματθαῖον, ἀφ' ἐτέρου δέ, ἡ μὴ εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἰς τοιαύτας πολιτικὰς πῶς εὐελξίας . . .*» (Θεοδώρητος Μαῦρος, *Τό Ήμερολογιακόν Σχίσμα*, Δυνάμει ἢ Ἐνεργείᾳ, Ἀθήναι 1973, σελ. 15).

Ὁ αὐτός ΔΙΧΑΣΜΟΣ ἀπόψεων περὶ τοῦ «*Δυνάμει καί Ἐνεργείᾳ*» παρατηρεῖται καί εἰς τὴν ΔΙΑΜΑΧΗΝ τῶν δύο

Φλωρινοσεραφεϊμικῶν μερίδων, τῆς ἐφημερίδος «*Ὁρθόδοξος Λόγος*» καί τῆς «*Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς*». Ἡ Συντονιστικὴ Ἐπιτροπὴ εἰς τὴν ἐκ 52 σελίδων δημοσίευσιν «*ΑΝΑΙΡΕΣΙΣ Β΄*», Ἀθήναι, Μάρτιος 1975, ἀνατρέπει δι' ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων τὴν θεωρίαν ὅτι ἡ Νεσημερολογικὴ Ἐκκλησία εἶναι μόνον «*Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ*» Σχισματικὴ. Χαρακτηρίζει δέ τὴν θεωρίαν αὐτὴν «*βλάβοσημον*», «*πλανημένην*», «*κακοδόξον φρόνημα*», καί λέγει ὅτι οἱ φρονοῦντες αὐτὴν «*Οὐδόλωσ διαφέρουν τῶν Αἰρετικῶν ἐκείνων Μανιχαίων*» (σελ. 37).

«*Διότι θεολογικῶς οἱ ὅροι αὐτοὶ εἶναι ἀνύπαρκτοι προκειμένου περὶ τοῦ τετελεσμένου ἤδη Σχίσματος ὑπὸ τῆς Νεσημερολογικῆς Ἐκκλησίας*» (σελ. 45).

Ἄς μελετήσουν λοιπόν χωρὶς προκατάληψιν τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ὅρου «*Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ*», διὰ νά φθάσουν ὄχι μόνον εἰς τὴν ὁμόφωνον ἐρμηνείαν του, ἀλλὰ καί νά καταλήξουν εἰς τὴν παντελῆ ἐγκατάλειψίν του, συνειδητοποιῶντες ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ εὐρίσκονται ἐκτός Ἐκκλησίας.

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ 1948

Ἡ Ἱστορικὴ πραγματικότης τῆς περιόδου τοῦ 1948 εἶναι ὅτι:

Καίτοι τότε ἦσαν τέσσαρες οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, δέν ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους ὥστε νά ἀποδείξουν ὅτι πιστεύουν πῶς αὐτοὶ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ὅτι οἱ Νεσημερολογῖται δέν εἶναι Ὁρθόδοξοι ἀλλὰ Σχισματικοί.

Καίτοι τότε ἦσαν τέσσαρες οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, δέν ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους ὥστε νά ἀποδείξουν ὅτι αἱ ἰδικαί των χειροτονίαι ἐπισκόπων θά ἦσαν κανονικότεραι ἀπὸ τὰς ὑφ' ἑνός χειροτονίας τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου.

Καίτοι τότε ἦσαν τέσσαρες οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, δέν ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους ὥστε νά ἀποδείξουν ὅτι

υπήρχον καί ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, μέ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικήν συνειδήσιν, καί νά διαφεύσουν τόν Βρεσθένης ὅτι ἦτο ὁ μόνος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος.

Καίτοι τότε ἦσαν τέσσαρες οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, δέν ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους ὥστε νά ἀφήσουν διαδόχους καί νά μὴν μεταβαίνουν οἱ ἐξαπατηθέντες ὀπαδοί των εἰς τό ἄλλο ἡμισφαίριον τῆς γῆς διά νά λάβουν Νεοημερολογιτικήν διαδοχήν καί αὐτήν κατά τρόπον παράνομον.

Καίτοι τότε ἦσαν τέσσαρες οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, δέν ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους, διότι ἀνεγνώριζον ὅτι ἡ Παπογέννητος Νεοημερολογιτική Ἐκκλησία εἶναι ἡ Κανονική Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, βάσει τῆς σοφιστικῆς καί ἀλχημιστικῆς χρήσεως τοῦ ὅρου «*Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ*».

Καίτοι τότε ἦσαν πλέον τοῦ ενός οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, δέν ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους οὔτε πρό τοῦ 1948 οὔτε μετά τό 1948, διότι ΔΕΝ ΗΣΑΝ Ὁρθόδοξοι.

Καίτοι τότε ἦσαν πλέον τοῦ ενός οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, δέν ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους, διότι ἦσαν πίστει καί ἔργῳ Νεοημερολογῖται ὑποκρινόμενοι ὡς ἄλλοι ΟΥΝΙΤΑΙ τόν Ὁρθόδοξον Παλαιοημερολογίτην.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ τέσσαρες Ἐπίσκοποι δέν ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους, δέν ἔχουν δικαίωμα οὔτε αὐτοί οὔτε οἱ ὁμόφρονές των νά ἐπικρίνουν τόν Βρεσθένης Ματθαῖον διά τās ὑφ'

ένός χειροτονίας Ἐπισκόπων, μᾶλλον δέ καί ἐνοχοποιοῦνται περισσότερο ἐπικρίνοντας αὐτάς, διότι μὴ χειροτονήσαντες οἱ ἴδιοι ἀπέδειξαν ὅτι ἦσαν ΕΚΤΟΣ Ἐκκλησίας, ὅτι ΔΕΝ ἦσαν Ὁρθόδοξοι, ὅτι ἦσαν οἱ ΟΥΝΙΤΑΙ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ἐάν ὁ πρόην Φλωρίνης καί οἱ σύν αὐτῷ ἐτύγχανον ὄντως κλήματα καρποφόρα τοῦ Ἀμπελῶνος Χριστοῦ, θά προέβαινον καί οὔτοι εἰς χειροτονίαν ἔστω καί ενός Ἐπισκόπου, ἵνα δείξωσιν ὅτι δέν ὑπόκεινται Διοικητικῶς εἰς τήν Σχισματικήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλά τῷ ὄντι ἐργάζονται διά τήν παλινόρθωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐάν ὁ πρόην Φλωρίνης Χρυσόστομος καί οἱ σύν αὐτῷ ἐπίστευον ὅτι ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἐξέπεσεν τῆς Ὁρθοδοξίας, διατί δέν τόν Ἀναθεμάτισαν ὡς Κακόδοξον; Διατί δέν τόν ἀπέκοψαν ὡς Σχισματικόν;

Ἐάν κατά τήν ἀποψιν τῶν πρόην Φλωρίνης Χρυσοστόμου καί τῶν σύν αὐτῷ, αἱ χειροτονίαι Ἐπισκόπων ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τό 1948 ἦσαν ἀντικανονικά καί ὑπό καθαίρεσιν, ὡς ἄκυραι καί παρά κανόνας,

Τότε διατί αὐτοί δέν καθήρεσαν τόν Βρεσθένης καί τούς χειροτονηθέντας ὑπ' αὐτοῦ;

Διότι, ἔστω καί διά τῆς καθαιρέσεως, θά ἐνήργουν ὡς Ἐκκλησία διοικητικῶς ἀνεξάρτητος τῆς Νεοημερολογιτικῆς, πράγμα τό ὁποῖον οὔτε ἦσαν οὔτε ἐπίστευον.

Τότε διατί βάσει τῆς ὑποσημειώσεως τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου εἰς τόν

Γ' Άποστολικόν Κανόνα, δέν έδέχθησαν ώς ΚΑΝΟΝΙΚΑΣ τás χειροτονίας Έπισκόπων υπό του Βρεσθένης Ματθαίου, ώς Δυνάμει μόνον καί ουχί Ένεργεία άκύρους καί άντικανονικάς, μέχρι έκδικάσεως υπό μελλούσης Συνόδου; Διότι έδω έχει κανονικήν έφαρμογήν αυτή ή ύποσημείωσις καί όχι διά τήν Νεσημερολογιτικήν Έκκλησίαν εις τήν περίπτωσηιν τής όποιάς είναι άσχετος.

Ίδου τί λέγει ή ύποσημείωσις: «Όθεν σφάλλουσι μεγάλως εκείνοι οί άνόητοι όπου λέγουσιν, εις τούς παρόντας καιρούς, όλοι οί παρά κανόνας χειροτονηθέντες ιερωμένοι είναι ένεργεία καθηρημένοι. Ίεροκατήγορος γλώσσα είναι εκείνη όπου άνοήτως τά τοιαύτα λόγια φλυαρεί, μή νοούσα ότι, ή προσταγή των Κανόνων, χωρίς τήν έμπρακτον ένεργειαν του β' προσώπου, ήτοι τής Συνόδου, είναι άτέλεστος, άμέσως καί πρό κρίσεως μή ενεργούσα καθ' έαυτήν» (Άγιος Νικόδημος, ύποσημείωσις Γ' Άποστολικού Κανόνος, Ίερόν Πηδάλιον, σελ. 4-5).

Διότι τότε θά άνεγνώριζον καί άλλην Όρθόδοξον Έκκλησίαν εις τήν Ελλάδα, εκτός τής Νεσημερολογιτικής, τήν διά του Ματθαίου συνεχίσθεισαν, καί θά ύποχρεούντο νά είναι εις επικοινωνίαν μετ' αυτής. Αυτό όμως θά άποτελούσε προσβολήν διά τό κύρος τό όποϊον έπίστευον ότι έχει ή Νεσημερολογιτική Έκκλησία, πράγμα τό όποϊον ουτε

δύνανται ουτε άνέχονται νά ποιήσουν, ώς όμογάλακτοι αυτής.

Βάσει του Δυνάμει καί ουχί Ένεργεία θά ήδύναντο, καί μάλιστα θά έπεβάλετο, νά πιστεύουν ότι οί άπό του Βρεσθένης Ματθαίου Έπίσκοποι έχουν Θεϊαν Χάριν εις τά Μυστήριά των, μέχρι νά συνέλθη εις τό μέλλον Σύνοδος ίνα έκδικάση καί ή καταδικάση ή άθώωση αυτούς.

Άλλά τότε θά έπορεύοντο άνευ άντιφάσεως καί χωρίς δύο μέτρα καί δύο σταδμά, πράγμα τό όποϊον ουτε έπιτρέπεται ουτε συμβιβάζεται με τήν φύσιν τής Σχιζοφρενείας των.

Έφ' όσον δέν δέχονται τás ύφ' ενός χειροτονίας ισχυριζόμενοι ότι ύπῆρχον καί άλλοι τρείς Όρθόδοξοι Έπίσκοποι, ΔΙΑΤΙ, μετά τás χειροτονάς του 1948 ότε ήσαν τρείς Έπίσκοποι καί μετά τό 1950 όταν ήσαν τέσσαρες, δέν συνεδρίασαν ώς Σύνοδος νά τόν καταδικάσουν καί νά προβοϋν εις χειροτονίας έπισκόπων οί ίδιοι καί νά άποδείξουν ότι είναι άλλη Έκκλησία άπό τήν Νεσημερολογιτικήν;

Διότι δέν έπίστευον ότι είναι Σύνοδος καί ότι είναι άλλη Έκκλησία άπό τήν Νεσημερολογιτικήν.

Άρα καταρρίπτεται όλοσχερώς, καί δι' έν άκόμη λόγον, τό σαθρόν έπιχείρημά των ότι ύπῆρχον καί άλλοι Όρθόδοξοι Έπίσκοποι. Δι' ό δέν δύνανται πλέον νά άρνηθούν τήν ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ των χειροτονιών Έπισκόπων υπό του Βρεσθένης Ματθαίου.

ΕΑΝ Η ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ ΜΕΧΡΙ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΣΥΓΚΛΗΣΕΩΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ, ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ «ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ»

τό όποϊον παρερμήνευεν σοφιστικῶς καί έπεκαλεΐτο ὡς πλάνος πολιτικός
ὁ πρῶην Φλωρίνης ἀπό τό 1936 καί έντεϋθεν

1) ΤΟΤΕ : Αὐτή εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος Κανονική Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος.

2) ΤΟΤΕ : Τελεῖ Ἐγκυρα Μυστήρια ἔχοντα Ἁγιαστικήν Χάριν καί παρέχοντα Σωτηρίαν.

3) ΤΟΤΕ : Οἱ ἐν Ἑλλάδι Χριστιανοί πρέπει νά ὑπακούουν καί νά ὑποτάσσωνται εἰς αὐτήν καί ὄχι εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ..

4) ΤΟΤΕ : Ὅλοι αἱ τοπικά Ἐκκλησιαί αἱ ἀκολουθοῦσαι τό Παλαιόν Ἡμερολόγιον καλῶς τήν δέχονται εἰς Κανονικήν Πνευματικήν Ἐπικοινωνίαν.

5) ΤΟΤΕ : Οἱ Γ.Ο.Χ., οἱ ἀντιδράσαντες τό 1924 κατά τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου καί διακόψαντες πᾶσαν Ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μετά τῶν Νεοημερολογιτῶν καί τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς, εἶναι οἱ πραγματικοί αἴτιοι τοῦ Σχίσματος, εἶναι Σχισματικοί, εἶναι Πραξικοπηματεῖαι, δέν εἶναι Ὁρθόδοξοι, ἀλλά Κακοδόξοι, δέν ἔχουν Ἱερωσύνην, καί τά Μυστήριά τους εἶναι Ἄκυρα καί ἄμοιρα τῆς Θείας Χάριτος,

6) ΤΟΤΕ : Οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, α) Δημητριάδος Γερμανός Μαυρομάτης, β) πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης καί γ) Ζακύνθου Χρυσόστομος Δημητρίου, μέ τήν Ἀποκήρυξιν τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας

καί τās χειροτονίας τεσσάρων Ἐπισκόπων τό 1935, κατέστησαν Πρωταίτιοι Σχίσματος καί Ἀρχηγοί Ἐπαναστατικῆς, Σχισματικῆς, Κακοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς ἄλλοι Προτεστάνται.

7) ΤΟΤΕ : Αἱ Χειροτονίαί τοῦ 1935 εἶναι Πραξικοπηματικά, Ἄκυροί, Ἀνενέργητοι, Ἀνίεροί, στερούμεναι τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, καί θέτουν τούς Πραξικοπηματίας ὑπό Καθαίρεσιν.

8) ΤΟΤΕ : Ἡ ποινή τῆς Καθαιρέσεως ἡ ὁποία ἐπεβλήθη ὑπό τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας καί εἰς τούς χειροτονήσαντας καί εἰς τούς χειροτονηθέντας, τόν Μάϊον τοῦ 1935, εἶναι κατά πάντα Νόμιμος καί Ἰσχυρά, ὡς ἐπιβληθεῖσα ὑπό Ἐκκλησίας ἐχούσης τήν Θείαν Χάριν καί τό δεσμεῖν καί λύειν, ἡ δέ ἐπαναφορά τῶν καθαιρεθέντων εἰς τήν τάξιν τῶν Μοναχῶν εἶναι Κανονικῶς ὑποστατή καί οἱ καθαιρεθέντες ὄφειλον πευδαρχῆσαι ἀμέσως.

9) ΤΟΤΕ : Οἱ μή πευδαρχήσαντες εἰς τās ἀποφάσεις τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας Κληρικοί ὑπόκεινται εἰς ἀφορισμόν ὡς ἀπατεῶνες καί εἶναι ὑπόδικοι εἰς Ἐκκλησιαστικά καί Πολιτικά Δικαστήρια ἐπί ἀντιποιήσει Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς καί ἐπί παραπλανήσει τῶν ἀκολουθούντων αὐτούς, μέ ὅλας τās συνεπίαις τῆς καταδίκης, ἀποσχηματισμοῦ,

φυλακίσεως, έξορίας, κατεδαφίσεως τῶν εὐκτηριῶν οἰκῶν των καὶ λοιπά.

10) ΤΟΤΕ : Οἱ Παλαισημερολογῖται εἶναι ἀβάπτιστοι, ἀκοινωνήτοι, ἀνιέροι, ἀχειροτόνητοι, ἀστεφάνωτοι καὶ τὰ λοιπά.

11) ΤΟΤΕ : Οἱ Πέντε Ἐπίσκοποι, Δημητριάδος Γερμανός, πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος, Κυκλάδων Γερμανός, Μεγαρίδος Χριστόφορος, καὶ Διαυλείας Πολύκαρπος, σύμφωνα μέ τήν θέσιν τους περί τοῦ **Δυνάμει καὶ Ἐνεργεία**, εἶχον πράγματι καθαιρεθῆ καὶ ὑποβιβασθῆ εἰς τήν τάξιν τῶν μοναχῶν ὡς ἀνιέροι. Ὁ μόνος συνεπίης εἰς τό ἀνωτέρω σόφισμα τοῦ **Δυ-**

νάμει καὶ Ἐνεργεία ἦτο ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ὅστις ἐν μετανοίᾳ ἐπέστρεψεν εἰς τό Νέον Ἡμερολόγιον. Οἱ ἄλλοι πέντε, ἐν πλήρει ἀσυνειδησίᾳ, ἐνέπαιζον ἑαυτούς καὶ ἀλλήλους καὶ τόν ἀπλοῦν λαόν, χωρίς εἰλικρίνειαν, συνέπειαν ἢ ἐντροπήν.

Αὐτά εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀπό τρίποδος τῆς Πυθείας χρησιμοῦ περί **Δυνάμει καὶ Ἐνεργεία** καὶ τῆς ἀλχημείας τῶν πολλαπλῶν ἐρμηνεῶν τοῦ ὄρου.

Ἡ **σοφιστεία** δέν ἔχει οὔτε λογικήν οὔτε ἠθικήν, οὔτε ἀντικειμενικότητα οὔτε ἀμεροληψίαν, ἀλλά εἶναι διαβολική πολιτική, ἀλχημεία καὶ κερσοκοπισμός.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΑΙ ΛΕΞΕΙΣ «ΟΥΝΙΑ» ΚΑΙ «ΟΥΝΙΤΑΙ»

Ἡ Λέξις **«ΟΥΝΙΑ»** εἶναι Πολωνική ἐκ τοῦ **uniti** καὶ σημαίνει **ἔνωσις**. **«ΟΥΝΙΤΑΙ»** σημαίνει **ἔνωτικοί**. Τά ὀνόματα αὐτά μετεδόθησαν καὶ εἰς ἄλλας χώρας.

Παρά τό θετικόν περιεχόμενον τῶν λέξεων **«ἔνωσις»** καὶ **«ἔνωτικοί»**, εἰς τήν περίπτωσιν τῆς χρήσεώς των εἰς τὰς σχέσεις μεταξύ Ἐκκλησιῶν, ἡ σημασία των εἶναι ἄκρως ἀρνητική, βλάσφημος καὶ Αἰρετική, ὑποχθόνιος καὶ ἀπορριπτεία.

Τό ἱστορικόν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς χρήσεως τῆς λέξεως **ΟΥΝΙΤΑΙ** ἀνάγεται εἰς τόν 16ον αἰῶνα, καὶ συγκεκριμένως εἰς τό 1596, ὅταν οἱ Παπτικοὶ προσεπάδουν νά προσηλυτίσουν τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Πολωνίας καὶ νά ἐξαπλώσουν τήν Αἵρεσίν των εἰς ὅλους ἐν γένει

τούς Ὀρθοδόξους τῆς Ἀνατολῆς, χρησιμοποιοῦντες παντοειδεῖς βιαοπραγίας, φόνους, ἐγκλήματα πάσης φύσεως καὶ καταστροφάς.

Οἱ Ὀρθόδοξοι τῆς Πολωνίας εὐρισκόμενοι εἰς δεινήν θέσιν ἐδέχθησαν τήν ὑποχώρησιν, νά διατηρήσουν ὅλα τὰ ἐξωτερικά χαρακτηριστικά τῶν Ὀρθοδόξων, ἀλλά ἐσωτερικῶς καὶ οὐσιαστικῶς νά εἶναι Παπτικοί. Διετήρουν τήν Ὀρθόδοξον Παράδοσίν των, ὅλα τὰ Ὀρθόδοξα λειτουργικά τυπικά καὶ χαρακτηριστικά, καθὼς καὶ τήν ἀμφίεσιν τοῦ Ὀρθοδόξου Κληρικοῦ, μέ τήν διαφορὰν ὅτι ἐμνημόνεον τόν Πάπαν, ἐλάμβανον ὑπ' αὐτοῦ τὰς χειροτονίας καὶ διοικοῦντο ὑπ' αὐτοῦ, ἀναγνωρίζοντες αὐτόν ὡς ἀνωτάτη των Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν καὶ κοινοῦντες μέ ὅλας του τὰς Αἵρέσεις.

Ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος Β΄ ἐν μέσῳ ΟὐΝΙΤΩΝ ἐπισκόπων καὶ καρδινάλιων. Οἱ Οὐνίται φαίνονται ἐξωτερικὰ ὡς Ὀρθόδοξοι ἀλλὰ ἀναγνωρίζουν καὶ μνημονεύουν τὸν Πάπα, πιστεύουν ὅτι ἔχει Μυστήρια, Θεῖαν Χάριν καὶ Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, καὶ τὸν τιμοῦν ὡς Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀνεγνωρίζον δηλαδή ὅτι ὁ Πάπας δέν εἶναι Αἰρετικός ἢ Σχισματικός, ὅτι ἔχει Ἀποστολικὴν Πίστιν καὶ Ἀποστολικὴν Διαδοχὴν, ὅτι τὰ Μυστήριά του εἶναι ἔγκυρα καὶ ἔχουν τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅτι τὰ τέκνα τῶν Παπικῶν δέν πρέπει νά βαπτίζωνται ἢ νά μυρώνωνται, ὅτι τὸ Μῦρον τῶν Παπικῶν ἔχει Ἀγιαστικὴν Χάριν, καὶ ὅτι εἶναι ἡ Κανονικὴ Ἐκκλησία, καὶ ὅλοι αἱ Ἀποφάσεις της εἶναι καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τό αὐτό πρεσβεύουν καὶ οἱ Δεκατριμερίται Φλωρινο-Σεραφειμικοὶ διὰ τοὺς Νεοσημερολογίτας καὶ τὴν Ἐκκλησίαν των, δι' ὃ καὶ ἔλαβον παρ' αὐτῶν τὴν Νεοσημερολογικὴν ἐπισκοπικὴν χειροτονίαν τό 1960 ἀπό τόν Σεραφεῖμ καὶ τόν Θεόφιλον καὶ τό 1962 ἀπό τόν Λατινόφρονα Δεόντιον. Δι' αὐτό εἶναι ὄντως καὶ δι-

καίως λέγονται ΟὐΝΙΤΑΙ τοῦ Νεοσημερολογιτισμοῦ.

Οἱ Δεκατριμερίται Φλωρινοσεραφειμικοὶ εἶναι οἱ Οὐνίται τοῦ Νεοσημερολογιτισμοῦ καὶ πρεσβεύουν ἓνα ἰδιότυπο Παλαιοσημερολογικόν Οἰκουμενισμόν κατὰ τὰ πρότυπα τῆς Προτεσταντικῆς Ἀοράτου Ἐκκλησίας, περὶ τῆς ὁποίας πιστεύουν ὅτι ἔχει μέλη εἰς ὅλα τὰ ἑτεροδόξα Χριστιανικά Δόγματα καὶ εἰς ὅλας τὰς θρησκείας. Παρόμοια ἔχουν κατ' ἐπανάληψιν διακηρύξει καὶ γράψει εἰς

φυλλάδια οἱ Δεκατριμερίται, οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουν «*πὼς ὁ Χριστός θά λυτρώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του καὶ θά τὴν δυναμώσῃ, ἐπισυνάξοντας τὰ τέκνα της (μακάρι νά εἶναι καὶ ὅλοι οἱ Νεοσημερολογίται καὶ Παλαιοσημερολογίται) τοὺς θέλοντας σωθῆναι, ἐκ τῶν διαφόρων «ἐκκλησιῶν», παρατάξων καὶ ὁμάδων, ἐν σπηλαίοις καὶ οἴκοις καὶ κατὰ μόνας, εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νά βασιλεύσῃ μαζί τους μέχρι τὴν Δευτέραν Παρουσίαν Του*».

Κατ' αὐτούς, ἡ Ἐκκλησία ἔχει μέλη καὶ Νεοσημερολογίτας καὶ Παλαιοσημερολογίτας ὄλων τῶν προελεύσεων καὶ ἀποχρώσεων.

Ἡ Ἱστορικὴ ἀλήθεια τῆς ἐποχῆς τοῦ 1948, τὴν ὁποίαν ἀπέδειξαν καὶ ἐγγράφως οἱ ἄλλοι τέσσαρες Ἐπίσκοποι, εἶναι ὅτι ὁ μόνος Ὀρθόδοξος Ἐπίσκοπος ἦτο ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος.

Δέν υπήρχον άλλοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι πλὴν τοῦ Βρεσθένης οἱ ὅποιοι νά ἠγνοήθησαν. Ἀκόμη καί νά εἶχον ἀγνοηθῆ, τό ὅποιον εἶναι ψευδέστατον, διατί οἱ τέσσαρες αὐτοί δέν προέβησαν εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων, ἀλλά ἤ προσεχώρησαν εἰς τό Νέον Ἡμερολόγιον ἢ ἀπέθανον μέ τό «ΔΤΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ» καί τήν ὑποκριτικήν ἀναμονήν μελλούσης Συνόδου ἢ ὅποια δέν ἔγινε μέχρι σήμερον;

Ἄλλά καί ἐάν ἐγένετο μία νέα Σύνοδος, ἀπό ποίους θά ἀποτελεῖτο; Ἀπό τούς Νεοημερολογίτας καί τούς

κοινωνοῦντας αὐτοῖς, οἱ ὅποιοι θά ἐδίκαιζον τόν ἑαυτόν των; Οἱ ἴδιοι θά ἦσαν καί Δικαζόμενοι καί Δικασταί καί Κατήγοροι καί Μάρτυρες;

Δέν εἶναι δυνατόν νά παραβλέπη κανείς ὅτι, μία Σύνοδος, διά νά εἶναι καί νά θεωρῆται Ὁρθόδοξος, διά νά ἐκδόσῃ Ἐγκύρους Ἀποφάσεις ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, πρέπει νά ἔχη ἐκ τῶν προτέρω ἀποδεχθῆ ὅλας τās Ἀποφάσεις τῶν προηγούμενων Ὁρθοδόξων Συνόδων, τῶν ὁποίων θά ἀποτελῆ τήν σύμφωνον συνέχειαν καί πρὸς τās ὁποίας δέν θά

Ο ΠΥΡΣΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΥΛΟΓΙΑ ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

ΕΤΟΣ Ε΄ Ἀπριλίου 30/13, 1979 ΑΡΙΘ. ΔΕΛΤ. 82

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΑΣ ΕΔΙΔΑΧΘΗΤΕ

ΠΑΥΛΟΣ:
 "...Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί, ὅτι τοῦ ἰσχυροῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ᾖ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἵτε δε καθηρισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῷ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ..."
(Κορινθ. Α' στῆχ. 10)

ΜΕΜΕΡΙΣΤΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ;

<p>ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ΚΩΝ/ΡΩΔΙΕ 2) ΑΔΕΣΑΝΑΡΕΙΑ 3) ΑΝΤΙΟΧΕΙΑ 4) ΚΥΠΡΟΙ 5) ΕΛΛΑΣ 6) ΡΟΥΜΑΝΙΑ 7) ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ 	<p>ΠΑΛΑΙΟΝ ΕΣΤΗΡΟΛΟΓΙΟΝ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ 2) ΣΙΝΑ ΟΡΟΣ 3) ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ 4) ΡΩΣΙΑ 5) ΙΕΡΒΙΑ 6) ΟΥΚΡΑΝΙΑ 7) ΠΟΛΩΝΙΑ
---	---

ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

- 1) ΖΗΛΩΤΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ (3 ΠΑΡΑΤΑΞΕΙΣ)
- 2) ΜΝΗΜΟΝΕΥΟΝΤΕΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑΚΟΙ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ
- 3) ΕΚΚΛ. ΑΡΧΙΕΠ. ΑΥΣΕΝΤΙΟΥ, Γ.Ο.Χ.
- 4) ΕΚΚΛ. ΑΡΧΙΕΠ. ΑΝΑΡΟΥ (Ματθαίου), Γ.Ο.Χ.
- 5) ΕΚΚΛ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ - ΚΑΛΛΙΣΤΟΥ, Γ.Ο.Χ.
- 6) ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ
- 7) ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΙ

"...Πάτερ ἄγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς..."
(ΚΥΡΙΟΣ)

Τό παραπλεύρως περιοδικὸν τοῦ Ἀστορίας Πέτρου Ἀστουρίδου, Πυρσὸς Ὁρθοδοξίας, Ἀπρίλιος 30, 1979, εἶναι ἡ πλέον ἀντιπροσωπευτικὴ ἔκφρασις τοῦ φρονήματος τοῦ Παλαισημερολογιτικοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν ΟΥΝΙΤΩΝ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Τό σχεδιάγραμμα παρουσιάζει ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καί τās Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας Νέου καί Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, καθὼς καί τās παρατάξεις τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὡς συναπαρτιζοντα τήν Μίαν Ἐκκλησίαν καί ὡς ἀποτελοῦντα μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ.

Τότε διατί πῆγαν εἰς τήν Ἀμερικανὴν νά χειροτονηθοῦν παρανόμως καί μέ πᾶσαν ἀντικανονικότητα, ἐφ' ὅσον κατ' αὐτοὺς ἡ Νεοημερολογικὴ Ἐκκλησία εἶναι Ὁρθόδο-

ξος; Καί διατί δέν δέχονται τήν ἐγκυρότητα τῶν Ἀποφάσεων αὐτῆς ἢ ὅποια τούς καθήρεσε καί ἐπανέφερεν αὐτοὺς εἰς τήν τάξιν τῶν Μοναχῶν;

άντιτίθεται οὔτε θά άντιφάσκη. Εί δέ άλλως θά εἶναι Αίρετική Όποτε μία μέλλουσα Σύνοδος ή όποία θά συνήρχετο ποτέ, κατά τήν προσδοκίαν τής πλάνης τών Φλωρινικών, διά νά κρίνη τό Νέον Παπικόν Ήμερολόγιον, **θά πρέπει νά άποδεχθῆ τás Άποφάσεις τών προηγούμενων περί αὐτοῦ Πανορθόδοξων Συνόδων (1583, 1587, 1593, 1848) καί νά δεχθῆ τήν ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ καί τόν ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΜΟΝ** τής Ήμερολογιακῆς Άλλαγῆς. Άλλοιῶς δέν θά εἶναι Όρθόδοξος αλλά Αίρετική. Οί δέ Όρθόδοξοι, ὄχι μόνον δέν θά εἶναι ὑποχρεωμένοι νά τήν δεχθοῦν, αλλά θά ἔχουν καί τήν ὑποχρέωσιν νά τήν άπορρίψουν.

Δέν ὑφίσταται λοιπόν **πραγματικός λόγος άναμονῆς** διά νά κριθῆ εἰς τό μέλλον τό Νέον Ήμερολόγιον, ὡς νά μήν εἶχε λάβει θέσιν περί αὐτοῦ ή Έκκλησία. **Ή κρίσις τής Έκκλησίας εἶναι δεδομένη καί ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΤΙΚΗ.**

Οὔτε καί **τυπικός λόγος άναμονῆς** ὑφίσταται, ὡς νά ἦτο άναγκαῖον νά ἐπιβληθῆ ὑπό Συνόδου ή ὑπάρχουσα Καταδικαστική Άπόφασις. Διότι **τό Νέον Ήμερολόγιον άποτελεῖ κατεγνωσμένην καινοτομίαν.**

Ή Νεοημερολογιτική Έκκλησία δέν εἶναι Δυνάμει Σχισματική. Εἶναι ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑΤΙΚΗ εὐθύς ἀμέσως ἀπό τής 10ης Μαρτίου 1924, ὅτε εἰσήγαγε τό Παπικόν Ήμερολόγιον, τό φέρον ἐπί τών δεχομένων αὐτό τήν ἀμετάκλητον καταδίκην καί τό Αἰώνιον Ἀνάθεμα τής ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Οί Φλωρινικοί Ἐπίσκοποι ἀπέθανον πλανῶντες καί πλανώμενοι

μέ τό κενολόγημα περί μελλούσης Συνόδου, χωρίς οἱ ἴδιοι νά χειροτονήσουν Ἐπισκόπους.

Ποῖος ἐκώλυνε τούς τέσσαρες Ἐπισκόπους μετά τήν Όμολογίαν τοῦ Μαῖου τοῦ 1950 νά χειροτονήσουν Ἐπισκόπους; Η ΑΠΙΣΤΙΑ ΤΩΝ. Καί ἀπόδειξις τής άπιστίας των εἶναι ή Νεοημερολογιτική συνείδησις των καί ὁ βίος των, αἱ μέχρι τοῦ θανάτου των Ἀντιεκκλησιαστικά πράξεις των, μαρτυρούμεναι ὑπό τής άδιαψεύστου Ἱστορίας, ή όποία παρατίθεται ἐν συνόψει εἰς τήν συνέχειαν:

Τήν 11ην Δεκεμβρίου τοῦ 1950, ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος διά δημοσιεύσεώς του εἰς τήν ἔφημερίδα «**Βραδυνή**» ἀνακαλεῖ τήν Όμολογίαν τής **26ης Μαῖου τοῦ 1950,** ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι τό **καθαρόν αἷμα** εἰς τήν Έκκλησίαν τοῦ Νέου Ήμερολογίου τήν όποίαν **άναγνωρίζει** ὡς Όρθόδοξον, ὁμολογεῖ ὅτι **ὑποκρίνεται** τόν Παλαιοημερολογίτην καί δηλώνει ὅτι **περιμένει** μίαν μέλλουσαν Σύνοδον διά νά κρίνη τό θέμα τής Άλλαγῆς τοῦ Ήμερολογίου.

Τό 1951, οἱ τέσσαρες Ἐπίσκοποι, ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος, ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ὁ Χριστιανουπόλεως Χριστόφορος καί ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος, ἐξέδωκαν Ἐγκύκλιον εἰς τήν όποίαν ἐπικαλοῦντο διά πολλοστήν φοράν τήν δικολαβικήν σοφιστείαν περί «**Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργεία**», διακηρύσσοντες ὅτι ή Νεοημερολογιτική Έκκλησία, μέχρι συγκλήσεως Πανορθόδοξου Συνόδου, εἶναι **ή Κανονική Έκκλησία καί Ταμειοῦχος τής Θείας Χάριτος,** καί λέ-

γοντες: *«τό ζήτημα τούτο τυγχάνει επίδικον ενώπιον τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου μέχρι τῆς ὀριστικῆς καί ἐγκύρου διευθετήσεως ὑπό Πανορθόδοξου Συνόδου τοῦ σοβαροῦ καί σκανδαλώδους τούτου ζητήματος».*

Τῆν 24-3-1951, ἀπέθανεν ὁ Κυκλάδων Γερμανός Βαρυκόπουλος, ἀναμένων μέλλουσαν Σύνοδον.

Τῆν 3-11-1952, οἱ τρεῖς δεκατριμερῆται ἐπίσκοποι ΠΑΡΗΓΗΘΗΣΑΝ τῆς ἡγεσίας τῶν Παλαιοημερολογιτῶν δι' ἐγγράφου των πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καί Θρησκευμάτων.

Τό 1953, ὁ Χριστόφορος Χατζῆς καί ὁ Πολύκαρπος Λιώσης, συνεπέεις εἰς τὸ κακόδοξον φρόνημά των περὶ *«Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ»*, προσεχώρησαν δι' αἰτήσεώς των εἰς τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν καί ἐγένοντο δεκτοί, ὡς ἐπίσκοποι αὐτὴν τὴν φοράν καί διωρίσθησαν εἰς ἐπισκοπὰς καί ἀπέθανον ἐν τῇ Κακοδοξίᾳ τοῦ Σχίσματος.

Τῆν 7-9-1955, ἀπέθανεν ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος Καβουρίδης, ὁ πατριάρχης τοῦ ἔρμαφροδίτου Πιστεύω τοῦ Φλωρινισμοῦ: *Ναί μὲν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον δέν εἶναι Ὁρθόδοξον καί δέν εἰσήχη Κανονικῶς, ἡ Νεοημερολογιτικὴ ὁμως Ἐκκλησία εἶναι Ἐγκυρος καί Κανονικὴ. Ναί μὲν τὸ Παλαιόν Ἡμερολόγιον εἶναι Πανορθόδοξος θεσμός, οἱ Παλαιοημερολογῖται ὁμως δέν εἶναι ἡ Ἐγκυρος καί Κανονικὴ Ἐκκλησία ἀλλά εἶναι ὅπως οἱ Προτεστάνται!!!*

Ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος καί ὁ Κυκλάδων Γερμανός, ἀπέθανον

ἀμφοτέροι καί ἐτάφησαν καί τό μνημόσυνον αὐτῶν ἀπώλετο μετ' ἤχου. Ἐξαπατήσαντες τὸν κόσμον ἐπὶ 20 ἔτη, δέν ἀφησαν διαδόχους διότι οὐσιαστικῶς ἐπίστευον ὅτι τό Νέον Ἡμερολόγιον εἶναι ἡ Κανονικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Ἡ πεμπτουσία τῆς ὑπ' αὐτῶν χρήσεως τοῦ *«Δυνάμει καί ὄχι Ἐνεργείᾳ»*, δέν ἔγκειτο εἰς τὸ ὅτι πράγματι ἀνέμενον τὴν σύγκλησιν μιᾶς μελλούσης Συνόδου διὰ νά κρίνη τὴν Νεοημερολογιτικὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλά εἰς τὸ ὅτι πραγματικῶς ἐπίστευον ὅτι ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία ἦτο Κανονικὴ καί Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔχουσα Θεῖαν Χάριν καί ἐγκυρότητα εἰς τὰ Μυστήριά της καί εἰς τὰς Ἀποφάσεις της. Αὐτό προκύπτει καί ἀπὸ τὰς ἐπισήμους δημοσιεύσεις των καί ἀπὸ τὸ ὅτι προσέφευγον εἰς αὐτὴν νά τοὺς ἀποκαταστήσῃ.

Μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τούτου προέκυψεν κατὰ τὴν συνάντησιν ἀντιπροσωπειῶν τῶν Φλωρινικῶν καί τῶν Ματθαϊκῶν, εἰς τὸ Μετόχιον τοῦ Κορινθίας Καλλίστου (Πύλου 42, Κολωνός, Ἀθῆναι, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1966) ἡ ὁποία ἐγένετο πρὸς διερεύνησιν τῶν δυνατοτήτων ἐνώσεως. Εἰς αὐτὴν τὴν συνάντησιν συμμετεῖχον οἱ, Κορινθίας Κάλλιτος, Κιτίου Ἐπιφάνιος καί Μεσσηνίας Γρηγόριος, διὰ τὴν Ματθαϊκὴν πλευράν, καί διὰ τὴν Φλωρινικὴν, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ματθαῖος Λαγγῆς, ὁ μοναχός Βίκτωρ Ματθαίου, ὁ μοναχός Μάρκος Χανιώτης καί ὁ λαϊκός θεολόγος Σταῦρος Καραμῆτσος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συζητήσεων, ὁ θεολόγος Σταῦρος Καραμῆτσος διετύπωσε τὴν βεβαιότητα ὅτι *«ἐάν ὁ Βρεσθῆνης Ματ-*

θαῖος εἶχε λάβει σύμφηφρον ἀπό ἓνα Νεσημερολογίτην Ἀρχιερέα, θά ἦσαν ἐν τάξει αἱ χειροτονίαι του»!!! Τήν ἀπροσδόκητον ταύτην δήλωσιν ἤλεγξεν δριμύτατα ὁ Φλωρινικός μοναχός Μάρκος Χανιώτης, διά τῆς ἐπιτιμῆσεως, «*Κύριε Σταῦρο, Πίπτωμεν ἀπό τῆς στιγμαῖς ταύτης!*» Τοῦτο δέ ἔπραξεν ὁ μοναχός Μάρκος, ὄχι διότι δέν ἦτο σύμφωνος μέ τήν ἄποψιν Καραμήτσου περί τῆς ἐγκυρότητος τῆς Νεσημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ ἴδιος τήν εἶχε παραδεχθῆ εἰς πολλάς του δημοσιεύσεις καί εἶχε δεχθῆ τήν ἐκ Νεσημερολογιτῶν χειροτονίαν τοῦ Ἀκακίου, ἀλλά διότι ἦτο διπλωματικῶς ἄστοχον νά ἀποκαλυφθῆ ἡ θέσις αὐτή εἰς τήν προκειμένην περίπτωσιν.

Ἄν κάποιος ὅμως ἀφήσῃ κατά μέρος ὅλα τά ἐπιχειρήματα τῶν Ματθαϊκῶν, καί θελήσῃ νά δεχθῆ τήν κατηγορίαν τῶν Φλωρινικῶν, ὅτι τό 1948 ὑπῆρχον καί ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, τότε προσκρούει εἰς τό ἀμείλικτον ἱστορικόν ἐρώτημα: Ἐφ' ὅσον αἱ ὑφ' ἑνός χειροτονίαι τοῦ Βρεσθένης ἦσαν παράνομοι, διότι ὑπῆρχον καί ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, τότε

ΔΙΑΤΙ, μετά τās χειροτονίας τοῦ 1948, ὅταν αὐτοί ἦσαν τρεῖς Ἐπίσκοποι, καί μετά τό 1950, ὅταν αὐτοί ἦσαν τέσσαρες, δέν συνεδρίασαν ὡς Σύνοδος νά καταδικάσουν τόν Βρεσθένης ἢ καί νά προβοῦν εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων οἱ ἴδιοι, διά νά ἀποδείξουν ὅτι ὄντως ὑπῆρχον καί ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀγνοηθῆ; *Διότι δέν ἐπίστευον ὅτι εἶναι Σύνοδος καί ὅτι ἀποτελοῦν ἄλλην Ἐκκλησίαν, διαφορετικῆν ἀπό τήν Νεσημερολογιτικῆν.*

Ἄρα καταρρίπτεται ὀλοσχερῶς καί δι' ἐν ἀκόμη λόγον τό ἐπιχειρήματά των, ὅτι δῆθεν ὑπῆρχον καί ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι τό 1948, καί δέν δύνανται πλέον νά ἀρνηθοῦν τήν ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ τῶν χειροτονιῶν Ἐπισκόπων ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου.

Ἀπεδείχθη ἱστορικῶς ἀλλά καί ἐκ τῆς ἰδίας αὐτῶν ὁμολογίας ὅτι δέν ὑπῆρχεν ἄλλος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος ὁ ὁποῖος νά ἠγνοήθη ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου εἰς τās χειροτονίας τοῦ 1948, καί οὕτω καταρρίπτεται παντελῶς καί ἡ δευτέρα κατηγορία των.

ΤΡΙΤΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ: Ὅτι ἡ χειροτονία ἐπισκόπου ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου εἶναι ἀνίσχυρος καί ἄκυρος.

Εἰς τήν κατηγορίαν αὐτήν οἱ Φλωρινοσεραφειμικοί ἐπικαλοῦνται τόν Πρῶτον Ἀποστολικόν Κανόνα ὁ ὁποῖος λέγει, «*Ἐπίσκοπος ὑπό δύο ἢ τριῶν ἐπισκόπων χειροτονείσθω*». Κάνουν ὅμως *αὐθαίρετον ἐπίκλησιν* καί *αὐθαίρετον ἐρμηνείαν* αὐτοῦ τοῦ Κανόνος.

Τόν ἐπικαλοῦνται αὐθαίρετως, διότι οὗτος ὁ Κανών *θεωρεῖ ὡς ΔΕΔΟΜΕ-*

ΝΗΝ τήν ΥΠΑΡΞΙΝ καί ἄλλων Ἐπισκόπων, ἦτοι τήν Ὑπαρξιν Συνόδου Ἐπισκόπων. Τό 1948 ὅμως, ὅπως ἀπεδείχθη ἀνωτέρω, δέν ὑφίστατο Σύνοδος Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων. Ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἦτο ὁ μόνος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος. Αὐτός μόνος διεκράτει ἕως τέλους ὅσα ἐπίστευεν καί ὠμολόγει ἐξ ἀρχῆς καί βάσει τῶν ὁποίων ἐδέχθη τήν

Κανονική Χειροτονία του τό 1935.

Ὁ Α΄ Ἀποστολικὸς Κανὼν καὶ ὅσοι ἄλλοι σχετικοὶ Ἱεροὶ Κανόνες ὑπάρχουν θὰ εἶχον ἐφαρμογὴν εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 ἐάν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἦτο Πνευματικῶς ἠνωμένος καὶ εἶχεν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπικοινωνίαν μετὰ τῶν ἄλλων τεσσάρων Ἐπισκόπων καὶ παρά ταῦτα ἐχειροτονεῖ μόνος του. Ὅμως ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἦτο δι' ἐπισήμων Ἐγκυκλίων χωρισμένος ἐκ μὲν τῶν πρώην Φλωρίνης καὶ Δημητριάδος ἀπὸ τό 1937, ἐκ δέ τοῦ Κυκλάδων ἀπὸ τό 1943. Ἐπὶ πλέον, οἱ Χατζῆς καὶ Λιώσης κατὰ τὴν δεκαετίαν 1935-1945 εἶχον ἐπιστρέψει καὶ πάλιν εἰς τό Νέον Ἡμερολόγιον ὡς

ιερεῖς. Ποῦ λοιπόν ὑπῆρχον καὶ ἄλλοι Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι τοὺς ὁποίους ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἠγνόησεν ὥστε νὰ ἔχη ἐφαρμογὴν ὁ Α΄ Ἀποστολικὸς Κανὼν; Οὐδαμοῦ.

Ὅλοι αὐτοὶ ἐπίστευον ἄλλα τό 1935 καὶ ἄλλα ἀργότερον, ὅπως ἐμφαίνεται ἐκ τῶν Ἐγκυκλίων των, τῶν Ἐπιστολῶν των καὶ ἄλλων Δημοσιῶν Ἐγγράφων, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ζωῆς των καὶ μέχρι τοῦ θανάτου των. Δι' αὐτό περιῆλθον εἰς ὁμολογιακὴν ἀνυπαρξίαν. Οἱ ἀνύπαρκτοι εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν δὲν δύνανται νὰ κατηγορήσουν τὸν ὑπάρχοντα ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ, οὔτε διὰ τό ὅτι ὑπάρχει οὔτε διὰ τό ὅτι μόνος αὐτὸς ὑπάρχει. Ἐπικρίνοντας τὸν μόνον

Ὀρθόδοξον Ἐπίσκοπον Βρεσθένης Ματθαῖον, ἐπικρίνουν τὸν ἑαυτὸν των.

Διατί οἱ τέσσαρες Παλαισημερολογίται, ὁ πρώην Φλωρίνης, ὁ Κυκλάδων, ὁ Χριστιανουπόλεως καὶ ὁ Διαυλείας, οἱ ἔχοντες τὴν «ἐγκυρότητα» τοῦ ἀριθμοῦ, ΔΕΝ ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπους εἰς «κανονικὰς» χειροτονίας, κανονικωτέρας κατ' αὐτούς, τῶν χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τό 1948;

Διότι ἐψεύδοντο, ὑπεκρίνοντο, ἦσαν ΠΡΟΔΟΤΑΙ τῆς Ὀρθοδοξίας. Δι' αὐτό

Ὁ ἀείμνηστος Πρωτοσύγκελος καὶ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πρωθιερεὺς Εὐγένιος Τόμπρος, ἐκ τῶν στενῶν συνεργατῶν τοῦ Ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Ματθαίου Α΄ (Καρπαθάκη). Συνέβαλε καθοριστικὰ εἰς τὰς χειροτονίας τοῦ 1948 καὶ ἔμεινε πιστὸς ἕως θανάτου εἰς τό Πιστεύω τοῦ Ἱεροῦ Ἀγώνος. Φοβερός πολέμιος τοῖς ὑπεναντιοῖς.

ἀπέθανον καί ἐτάφησαν, ὄχι μόνον ἄνευ διαδόχων, ἀλλά καί ἐν τῷ Σχίσματι ὡς ΚΑΚΟΔΟΞΟΙ. Διά τοῦ βίου των κατέστη δημοσίως φανερός ὁ ἐσωτερικός των κόσμος, τό πραγματικό πιστεύω τῆς ψυχῆς των, ἡ παντελής ἔλλειψις Ὁρθοδόξου φρονήματος καί τό ἐν αὐτοῖς ἐμφωλεῦον Αἰρετικόν φρόνημα τοῦ Νεοσημερολογιτικοῦ ΟΥΝΙΤΙΣΜΟΥ.

Εἰς τήν τρίτην κατηγορίαν αὐτήν οἱ Φλωρινοσεραφειμικοὶ ἐρμηνεύουν ἀνθαιρέτως τόν Α΄ Ἀποστολικόν Κανόνα, διότι οὗτος ὁ Κανών, ὡς προελέχθη, δέν καταδικάζει αὐτήν καθ' ἑαυτήν τήν ὑφ' ἑνός χειροτονίαν ὡς ἄκυρον καί ἀνίσχυρον. Ὁ Πρῶτος Ἀποστολικός Κανών δέν ὀρίζει ὅτι ὁ εἷς Ἐπίσκοπος δέν ἐξαρκεῖ διά τήν χειροτονίαν Ἐπισκόπου, οὔτε προβλέπει ποιήν διά τόν μόνον του χειροτονήσαντα ἢ διά τόν ὑφ' ἑνός χειροτονηθέντα.

Ὅταν ὑπάρχη Σύνοδος Ἀρχιερέων καί τελεσθῇ χειροτονία ἐπισκόπου ὑφ' ἑνός ἐπισκόπου, τότε μόνον ἐγείρεται θέμα καί τότε ἐξετάζεται ἡ περίπτωση κατά τό ποιόν καί τήν ἀντικειμενικήν της ὑπόστασιν, καί ἐάν ἡ Σύνοδος διακρίνη δόλον ἢ ἀντικανονικότητα, τότε καθαιρεῖται καί ὁ χειροτονήσας καί ὁ

χειροτονηθεῖς. Ὁ δέ χειροτονηθεῖς καθαιρεῖται καί ἐπαναφέρεται εἰς τήν τάξιν τῶν Μοναχῶν ἀπό τόν βαθμόν τοῦ Ἐπισκόπου, καί ὄχι ἀπό τόν βαθμόν τοῦ Πρεσβυτέρου. Αὐτό ἀποδεικνύει ὅτι ἔγινε ἡ εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονία του ὑφ' ἑνός μόνον Ἐπισκόπου, ἀλλά ἡ Σύνοδος δέν τήν δέχεται διά λόγους τοῦς ὁποίους αὐτή κρίνει.

Ἐάν ὁμως κρίνῃ ὅτι ἦτο δικαιολογημένη ἡ ὑφ' ἑνός χειροτονία, ὅπως ἔχει γίνει πολλάκις εἰς τήν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, τότε ἀναγνωρίζει αὐτήν δι' ἐγγράφου Πράξεως, ὄχι διά τελετῆς νέας χειροτονίας ἢ ἔστω χειροθεσίας ἢ διά συγχωρητικῆς εὐχῆς. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἰσχυρός ὁ εἷς Ἐπίσκοπος εἰς τό χειροτονῆσαι Ἐπισκόπου, ἀλλά διά νά μὴν προσκρούῃ εἰς τόν θεσμόν τῆς Συνοδικότητος πρέπει νά συντρέχουν σοβαροὶ Ἐκκλησιαστικοὶ λόγοι, ὅπως προανεφέρθη,

«Ἡ Χειροτονία Ἐπισκόπου Ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου κατά τό Κανονικόν Δίκαιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας», Πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου, ἔκδοσις Κήρυκος Γνησίων Ὁρθοδόξων, Ἀθῆναι 1949

διά νά χειροτονήσῃ μόνος του. Ἐάν δηλαδή ὑπάρχη Σύνοδος ἀποτελουμένη π.χ. ἀπό 20 Ἐπισκόπων καί 5 ἐξ αὐτῶν προβοῦν πραξικοπηματικῶς εἰς χειροτονίαν ἐπισκόπου ἄνευ τῆς συμφώνου γνώμης καί συγκαταθέσως τῆς Συνόδου μετά τοῦ Μητροπολίτου, ὁ ἀριθμὸς τῶν χειρο-

τονησάντων δέν καθιστᾶ ἔγκυρον καί ισχυράν τήν χειροτονίαν, καίτοι αὕτη ἐτελέσθη ὑπό 5, ἀλλά καθαιροῦνται καί οἱ χειροτονήσαντες καί ὁ χειροτονηθεῖς. Ἡ καθάρσεις γίνεται ὄχι διά τόν ἀριθμόν τῶν χειροτονησάντων, ἀλλά διά τήν ἀντισυνοδικότητα καί ἀντικανονικότητα τῆς ἐνεργείας.

Καί πάλιν, ἐάν μία Σύνοδος ἀποφασίσῃ τήν χειροτονίαν Ἐπισκόπου, ἀλλά διά συγκεκριμένους λόγους περιστάσεων καί ἀνωτέρας βίας ἐμποδίζεται ἡ ἀποστολή περισσοτέρων Ἐπισκόπων καί ἀποστέλλεται ὑπό τῆς Συνόδου **μόνον εἰς** διά νά τελέσῃ τήν χειροτονίαν, τότε ἡ χειροτονία αὕτη εἶναι νόμιμος καί κανονική χωρίς νά καθίσταται ἀνίσχυρος λόγω τοῦ ὅτι τελεῖται ὑπό ενός καί ὄχι ὑπό δύο ἢ τριῶν Ἐπισκόπων ὅπως προβλέπεται ἀπό τόν **Α΄ Ἀποστολικόν Κανόνα**.

Καί ἐνῶ ὁ **Α΄ Ἀποστολικός Κανών** προβλέπει 2 ἢ 3 χειροτονοῦντας, αἱ **Ἀποστολικαί Διαταγαί** διαλαμβάνουν ὅτι **δύναται καί εἷς Ἐπίσκοπος νά χειροτονήσῃ μόνος του**, ἀκόμη καί ἂν ὑπάρχουν καί ἄλλοι Ἐπίσκοποι οἱ ὅποιοι ἐμποδίζονται καί δέν δύνανται νά παρασταθοῦν διά λόγους ἀνωτέρας βίας. Πόσον μᾶλλον ὅταν δέν ὑπάρχει

οὔτε εἷς ἄλλος Ἐπίσκοπος, ὅπως εἰς τήν ιστορικῶς ἀποδειχθεῖσαν περίπτωσιν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τό 1948.

Ἴδού τί ἀναφέρεται εἰς τάς **Ἀποστολικάς Διαταγάς**:

«Ἐπίσκοπος ὑπό τριῶν ἢ δύο Ἐπισκόπων χειροτονείσθω. Ἐάν δέ τις ὑπό ενός χειροτονηθῇ Ἐπισκόπου, καθαιρείσθω, καί αὐτός, καί ὁ χειροτονήσας αὐτόν.

Ἐάν δέ ἀνάγκη καταλάβῃ ὑπό ενός χειροτονηθῆναι, διά τό μή δύνασθαι πλείονας παραγενέσθαι, διωγμοῦ ὄντος ἢ ἄλλης τοιαύτης αἰτίας, ψήφισμα κοιμίζέσθω τῆς ἐπιτροπῆς πλείονων Ἐπισκόπων» (Ἀποστολικαί Διαταγαί, P. G. 1, 1124).

Αἱ Ἀποστολικαί Διαταγαί, ὅταν ἀπαιτοῦν τήν **ὑπό τριῶν ἢ δύο Ἐπισκόπων χειροτονίαν Ἐπισκόπου** προϋποθέτουν ὅτι ἤδη ὑπάρχουν τόσοι ἢ περισσότεροι Ἐπίσκοποι εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί, **ΕΦ΄ ΟΣΟΝ** ὑπάρχουν, ἀπαγορεύεται νά χειροτονηθῆι Ἐπίσκοπος ὑφ' ενός μόνου Ἐπισκόπου.

Αἱ αὐταί Ἀποστολικαί Διαταγαί, ἀκόμη καί ὅταν ὑπάρχουν πολλοί Ἐπίσκοποι, **δέχονται τήν ὑφ' ενός χειροτονίαν Ἐπισκόπου**, διωγμοῦ ὄντος ἢ ἄλλης ἀνωτέρας βίας καί ἀνάγκης, ἀρκεῖ νά σταλῇ ψήφισμα

«Γεννηθῆτω Φῶς», Πρωθιερέως Εὐγενίου Τόμπρου, Ἀθήναι 1956, ἐν ᾧ γίνεται ἐκτενής ἐξέτασις τῆς δογματικῆς πληρότητος καί τῆς ἀκεραιότητος τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου καθῶς καί Ἱστορικῆ ἀναδρομῆ εἰς Ἐκκλησιαστικά προηγούμενα τοιαύτης χειροτονίας

των μὴ δυναμένων νά παρασταθοῦν εἰς τὴν χειροτονίαν.

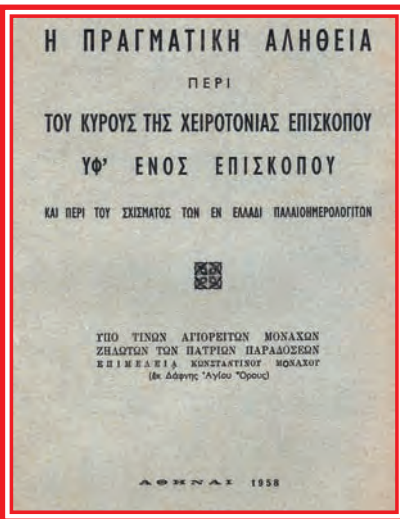
Δέν προκύπτει ὑπὸ των Ἱερῶν Κανόνων οὐδεμία πρόνοια καὶ οὐδέν συμπέρασμα ὅτι ὁ Εἰς Ἐπίσκοπος ἀδυνατεῖ νά χειροτονήσῃ Ἐπίσκοπον λόγῳ τοῦ ὅτι εἶναι μόνον Εἰς.

Δέν συμπεραίνεται ἀπὸ τοὺς Κανόνας ὅτι εἶναι ἀμφισβητήσιμος ἢ ἀνυπόστατος ἢ ὑφ' ἑνὸς χειροτονία ἐπισκόπου αὐτῆ καθ' ἑαυτή.

Δέν θεμελιούται Δογματικῶς ἢ Κανονικῶς ἢ ἀδυναμία ἑνὸς Ἐπισκόπου νά χειροτονήσῃ ἐπίσκοπον μόνος του.

Ἡ χειροτονία Ἐπισκόπου χειροτονηθέντος ὑφ' ἑνὸς Ἐπισκόπου, αὐτῆ καθ' ἑαυτή, εἶναι ΚΑΝΟΝΙΚΗ καὶ ΕΓΚΥΡΟΣ, ἀπὸ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗΣ ἀπόψεως, καὶ οὐδέποτε ἠμφισβητήθη ἢ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ αὐτοῦ τῆς ΙΕΡΩΣΤΥΝΗΣ, ὅταν συντρέχουν σοβαροὶ λόγοι.

Ὁ Α' Ἀποστολικὸς Κανὼν καὶ οἱ ἄλλοι σχετικοὶ Κανόνες, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν των θεωροῦν δεδομένην τὴν ΥΠΑΡΞΙΝ καὶ ἄλλων Ὁρθόδοξων Ἐπισκόπων. Ἀπαγορεύουν τὴν χειροτονίαν ὑφ' ἑνὸς καὶ κηρύσσουν αὐτὴν ἄκυρον ΕΦ' ΟΣΟΝ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, ἔστω καὶ εἷς, καὶ διὰ λόγους ἀνεπαρκεῖς,

«Ἡ Πραγματικὴ Ἀλήθεια περὶ τοῦ Κύρου τῆς Χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνὸς Ἐπισκόπου», ὑπὸ Ἀγιορειτῶν Μοναχῶν Ζηλωτῶν τῶν Πατριῶν Παραδόσεων, Ἀθῆναι 1958

δηλαδή ἀδικαιολογητῶς, δέν λαμβάνουν μέρος. Δέν ἀπαγορεύεται νά χειροτονήσῃ εἷς, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει μόνον εἷς καὶ δέν ὑπάρχει ἄλλος.

ΔΕΝ ἀπαγορεύουν οἱ Κανόνες τὴν ὑφ' ἑνὸς χειροτονίαν ὡς ἀδυνατούντος τοῦ ἑνός, ὡς μὴ ἔχοντος τὴν πρὸς τελείωσιν τοῦ Μυστηρίου τούτου ἱεουργικὴν ἱκανότητα.

Οὐδεὶς Κανὼν ὑπάρχει καὶ οὐδεὶς Κανὼν ἀναφέρει ὅτι ἀπαγορεύεται νά χειροτονῆται

Ἐπίσκοπος ὑφ' ἑνὸς ὅταν ΔΕΝ ὑφίσταται ἄλλος Ὁρθόδοξος Ἐπίσκοπος, ὅπως δέν ὑφίστατο εἰς τὰς ἱστορικὰς χειροτονίας τοῦ 1948. Ἐάν ὑπῆρχε τοιοῦτος Κανὼν, θά ἐλύετο ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν ἣν εἶχε νά χειροτονήσῃ Ἐπισκόπους. Χειροτονήσας τὸ 1948, ὁ Βρεσθένης δέν κατέλυσε τὸν νόμον, ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην ἐπλήρωσεν.

Ὁ Α' Ἀποστολικὸς Κανὼν λοιπόν διὰ τὴν ἐφαρμογὴν του προϋποθέτει ὅτι ὑπάρχουν περισσότεροι τοῦ ἑνός Ἐπίσκοποι καὶ ὅτι ὑπάρχει Σύνοδος. Δέν ὀρίζει τὴν ἰσχὺν τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν καθ' ἑαυτῶν διὰ τὴν δυνατότητα τῆς τελείσεως τῆς χειροτονίας. Δέν καθιστᾷ οὔτε τὴν ὑπὸ πολλῶν χειροτονίαν ἔγκυρον λόγῳ τοῦ ἀριθμοῦ οὔτε τὴν ὑπὸ ἑνός ἄκυρον λόγῳ τῆς ἀριθ-

μητικῆς ἐλλείψεως. Ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐνότητα καὶ εἰς τὴν συμμετοχὴν ὅλης τῆς Συνόδου, ὡς Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Θεσμοῦ Διοικήσεως καὶ ὡς Ἐνιαίου Σώματος.

Ἐξ ἄλλου κατὰ τὴν χειροτονίαν, ὡς γνωστόν, ὅσοι Ἐπίσκοποι καὶ ἐάν παρίστανται, ὁ εἷς χειροτονεῖ καὶ ὅλαι αἱ εὐχαί, κατὰ τὸ Μέγα Εὐχολόγιον καὶ κατὰ τὸν Συμεῶν Θεσσαλονίκης

(Κεφ. ΣΤ'), ἀναφέρονται εἰς πρῶτον πρόσωπον ἐνικοῦ, δηλαδή εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐνός Ἀρχιερέως τοῦ τελούντος τὴν χειροτονίαν καὶ ὄχι τῶν λοιπῶν παρισταμένων. Ἡ εὐχή ἔχει ὡς ἐξῆς: *«Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς ἐμῆς μετριότητος προβάλλεται σε τὸν Θεοφιλέστατον Ἱερέα καὶ ὑποψήφιον (τὸν δέϊνα) Ἐπίσκοπον τῆς Θεοσώστου πόλεως (τῆσδε)».*

ΠΟΙΑ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΤΟΥ ΔΥΝΑΜΕΙ ΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Οἱ Δεκατριμερίται, ὡς καλοὶ ΟΥΝΙΤΑΙ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὴν μὲν Ἐκκλησίαν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ἐκήρυξαν *Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ* Σχισματικὴν καὶ τὰ Μυστήριά της *Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ* ἄκυρα, τὰς δὲ χειροτονίας τοῦ Βρεσθένης τὸ 1948 τὰς ἀπεκήρυξαν μετὰ βδελυγμίας ὡς *Ἐνεργείᾳ* ἄνευ κύρους καὶ ἄνευ ἰσχύος.

Διὰ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον καὶ διὰ τὰ Μυστήρια τῶν Νεοημερολογιτῶν ἐπεκαλέσθησαν τὸν ἄσχετον μὲ Σχίσματα καὶ Αἱρέσεις ὅρον *«Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ»*. Διατί δὲν ἐπεκαλέσθησαν τὸν ὅρον αὐτὸν ἐκεῖ ὅπου ἦτο σχετικός καὶ ἀρμόδιος, ἦτοι, διὰ τὰς χειροτονίας τοῦ Βρεσθένης τὸ 1948;

Ἐάν ἦσαν ἐντιμοὶ, συνεπεῖς, ἀπροκατάληπτοι, σοβαροὶ Ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες καὶ ὄχι δικολάβοι ἀλχημισταὶ οἱ ἐγείροντες τὴν τρίτην κατηγορίαν κατὰ τῆς ὑφ' ἐνός χειροτονίας τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τὸ 1948, καὶ ἐάν πράγματι ἦτο ἀντικανονικὴ ὡς ἰσχυρίζονται, τότε θὰ ἔπρεπε νά

ἐπικαλεσθοῦν τὸν ὅρον τοῦ *«Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ»*, ἕως ὅτου συνέλθῃ Σύνοδος νά κρίνῃ τὰς ὑφ' ἐνός χειροτονίας καὶ μέχρι τότε θὰ ἦσαν καὶ θὰ ἔπρεπε νά λογίζονται κανονικαὶ αἱ χειροτονίαι τοῦ Βρεσθένης. Βάσει τοῦ *«Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργείᾳ»*, οἱ Φλωρινικοὶ θὰ ἔπρεπε νά ἀποδεχθοῦν τὰς χειροτονίας τοῦ Βρεσθένης τὸ 1948 ὡς κανονικὰς καὶ ἐγκύρους ἀκόμη καὶ νά μὴν ἦσαν, ἕως ὅτου ἀποφανθῇ περὶ αὐτῶν μία ἀρμοδία Ὁρθόδοξος Σύνοδος.

Ἐξ ἄλλου αἱ Ἀποστολικαὶ Διαταγαὶ λέγουν: *«Ἐάν δέ τις ὑπὸ ἐνός χειροτονηθῇ Ἐπισκόπου, καθαιρεῖσθω, καὶ αὐτός, καὶ ὁ χειροτονήσας αὐτόν»*. Τό δέ *«καθαρεῖσθω»* σημαίνει ὅτι πρέπει νά συνέλθῃ Σύνοδος διὰ νά καθαιρέσῃ καὶ τὸν χειροτονήσαντα καὶ τὸν χειροτονηθέντα, οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι αὐτομάτως καθηρημένοι, ἀλλὰ πρέπει νά κριθοῦν ὑπὸ Συνόδου. Ἐως ὅτου ὁμως κριθοῦν καὶ κατακριθοῦν εἶναι μόνον *Δυνάμει* καθηρημένοι καὶ ὄχι

Ἐνεργεία. Ἔως τότε τὰ μυστήριά των εἶναι Ἐγκυρα καὶ Κανονικά καὶ πρέπει νὰ γίνονται δεκτά.

Μόνον εἰς αὐτὴν καὶ εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἰσχύει ἡ χρῆσις τοῦ ὄρου «Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία», καὶ ὄχι εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Τελεσιδίκως Ἀναθεματισθέντος Νέου Παπικοῦ Ἡμερολογίου.

Ἀλήθεια, διερωτᾶται κάθε λογικός ἄνθρωπος, διατί ὁ ὅρος «**Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία**» δέν ἐχρησιμοποιήθη ποτέ ἀπὸ τοὺς Φλωρινοσεραφειμικούς, τοὺς ΟἴΝΙΤΑΣ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, διὰ τὰς Χειροτονίας τοῦ 1948 καὶ ἐχρησιμοποιήθη κατὰ κόρον διὰ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, ὅπου δέν ἔχει οὔτε θέσιν οὔτε ἐφαρμογὴν, ἀλλὰ εἶναι ἄσχετος;

Δι' αὐτὸ ὁ τρόπος τῆς Φλωρινικῆς χρήσεως τοῦ ὄρου «**Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία**» δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὡς σοφιστικὸς καὶ δικολαβικός, ὡς Πύθειος χρησμός τοῦ Μαντείου καὶ ἀλημεία.

Τὸν ἐχρησιμοποίησαν διὰ λόγους μαγγανείας, νὰ γοητεύσουν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρους ὀπαδοὺς. Δέν τὸν ἐχρησιμοποίησαν διὰ λόγους πεποιθήσεως, διότι ἐάν ἐπίστευον τὸ ἐπιχείρημά των θὰ ἐδέχοντο τὴν ὑπὸ τῶν Νεοημερολογιτῶν Καθαίρεσιν των καὶ θὰ ἐπέστρεφον ὀλοταχῶς ἐν μετανοίᾳ εἰς τὰς τάξεις τοῦ Νέου Ἡμερολογίου.

Πάλιν δέ, ἐάν εἶχον τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς λογικῆς των οἱ ἀκριβολόγοι, οἵανδήποτε ἀντικανονικότητα διέβλεπον εἰς τὰς Χειροτονίας τοῦ Βρεσθένης, θὰ τὴν ἔθετον ὑπὸ τὸ

πρῖσμα τοῦ «**Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία**», καὶ θὰ τὰς ἐδέχοντο ὡς ΚΑΝΟΝΙΚΑΣ, ἕως ὅτου ἐξετασθοῦν ὑπὸ μελλούσης Συνόδου.

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ τρόπος τῆς χρήσεως τοῦ ὄρου «**Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία**» τοὺς χαρακτηρίζει ὡς πολιτικούς διπλωμάτας, λογικῶς ἀνεπίτιμους καὶ στρεπτοδίκους.

Ἐάν πρὸς στιγμὴν γίνουν ἀποδεκτοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν Φλωριναίων, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἦσαν Ὁρθόδοξοι ὅταν ὁ Βρεσθένης ἐχειροτόνησε μόνος του καὶ δέν τοὺς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του, τότε καὶ πάλι δέν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπορρίπτουν τὰς Χειροτονίας τοῦ Βρεσθένης τὸ 1948, ἀλλὰ βάσει τοῦ ὄρου «Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία**» θὰ ἔπρεπε νὰ τὰς δέχωνται ὡς Κανονικὰς μέχρι νὰ κριθοῦν ὑπὸ Συνόδου. Τοιαύτη Σύνοδος δέν ἔγινε ποτέ καὶ δέν ἔχουν καταδικασθῆ αἱ χειροτονίαι τοῦ 1948.**

Ὁ κανὼν εἶναι ρητὸς καὶ σαφής: Ὁ παραβαίνων κανόνα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπισύρων τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, ΔΕΝ εἶναι καὶ ΔΕΝ δύναται νὰ λογισθῆ ἐνεργεία καθηρημένος πρό κρίσεως καὶ ἐμπράκτου ὑπὸ Συνόδου καθαιρέσεως. Ἴδου ἡ σχετικὴ διασάφισις ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου: «**Οἱ Κανόνες προστάζουσι τὴν Σύνοδον τῶν ζώντων Ἐπισκόπων, νὰ καθαίρουν τοὺς ἱερεῖς, ἢ νὰ ἀφορίζουν, ἢ νὰ ἀναθεματίζουν τοὺς λαϊκοὺς ὅπου παραβαίνουν τοὺς Κανόνας. Ὅμως ἂν ἡ Σύνοδος δέν ἐνεργήσῃ ἐμπράκτως τὴν καθάιρεσιν τῶν ἱερέων, ἢ τὸν ἀφορισμόν, ἢ ἀναθεματισμόν τῶν λαϊκῶν, οἱ ἱερεῖς αὐτοὶ καὶ οἱ λαϊκοὶ οὔτε καθηρημένοι εἶναι ἐνεργεία οὔτε**

άφορισμένοι ή αναθεματισμένοι. Ὑπόδηκοι ὄμως, ἐδῶ μὲν εἰς τὴν καθάρσειν καὶ άφορισμὸν ή αναθεματισμὸν, ἐκεῖ δέ εἰς τὴν Θεῖαν Δύσιν. . . . Ὅθεν σφάλλουσι μεγάλως ἐκεῖνοι οἱ άνόητοι ὄπου λέγουσιν, εἰς τοὺς παρόντας καιρούς, ὄλοι οἱ παρὰ κανόνας χειροτονηθέντες ἱερωμένοι εἶναι ἐνεργεία καθηρημένοι. Ἱεροκατήγγορος γλῶσσα εἶναι ἐκείνη ὄπου άνοήτως τά τοιαῦτα λόγια φλυαρεῖ, μὴ νοοῦσα ὄτι, ή προσταγή τῶν Κανόνων, χωρὶς τὴν ἔμπρακτον ἐνέργειαν τοῦ β' προσώπου, ἤτοι τῆς Συνόδου, εἶναι άτέλεστος, άμέσως καὶ πρό κρίσεως μὴ ἐνεργοῦσα καθ' ἑαυτήν. Αὐτοῖ οἱ ἴδιοι Θεῖοι Ἀπόστολοι, φανερά ἐξηγοῦσι τὸν ἑαυτὸν τους μέ τὸν ΜΣΤ' Κανόνα τους, ἐπειδὴ δέν λέγουσι πῶς ἤδη εὐθύς ἐνεργεία εὐρίσκεται καθηρημένος. . . . ἀλλά καθαιρεῖσθαι προστάζομεν, ἤγουν νά παρασταθῆ εἰς κρίσιν, καὶ ἂν ἀποδειχθῆ πῶς τοῦτο ἔκαμε, τότε ἄς γυμνωθῆ, μέ τὴν ἰδικήν σας άπόφασιν ἀπό τῆς Ἱερωσύνης, τοῦτο προστάσσομεν» (Άγιος Νικόδημος, ὑποσημείωσις Γ' Ἀποστολικῦ Κανόνος, Ἱερὸν Πηδάλιον, σελ. 4-5).

Ἄρα καὶ μέ βάσιν τὸ ἰδικόν των σκεπτικόν τοῦ «Δυνάμει καὶ ὄχι Ἐνεργεία» καταρρίπτεται ὄλοσχερῶς ὡς άνίσχυρος καὶ άνυπόστατος καὶ ή τρίτη κατηγορία.

Ἐν συνόψει, διά τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου οὐδαμοῦ εὐρίσκεται νομοθετημένον καὶ δὴ διά τὴν τελείωσιν τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, ὄτι απαιτεῖται ή τέλεσις τούτου ὑπό τριῶν Ἐπισκόπων ή ὑπό δύο ή ὑφ' ἑνός. Οἱ ἀλή-

στου μνήμης Κανονολόγοι Ζωναράς καὶ Βαλσαμιών, ἐρμηνεύοντες τὸν Δ' Κανόνα τῆς Α' ἐν Νικαία καὶ τὸν ΙΓ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ περί χειροτονίας Ἐπισκόπων (Σύνταγμα Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων ὑπό Ράλλη καὶ Ποτλῆ, τόμ. Β' 6.122, Τόμ. Γ' 6.325) ὀρθῶς διαγορεύουσιν ὄτι «περὶ ἐκλογῆς» πρόκειται καὶ οὐχί «περὶ χειροτονίας». Ἐπίσης ὁ Ἅγιος Νικόδημος εἰς τὴν ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδάλῳ Ὑποσημείωσιν τοῦ Α' Ἀποστολικῦ Κανόνος παραθέτει τὴν γνώμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου περί «χειροτονίας ἀντί ψήφου ἐκλαμβανομένης».

Εὐρίσκεται διάταξις τοῦ Α' Ἀποστολικῦ Κανόνος ή ὄποια ὀρίζει ὄτι Ἐπίσκοπος χειροτονήσθω ὑπό Ἐπισκόπων δύο ή τριῶν, πλήν δέν ἀπαγορεύει τὴν χειροτονίαν Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνός Ἐπισκόπου, οὐδέ ἐξηγεῖ τὸν λόγον τῆς ἐννοίας «δύο ή τριῶν» ἀντί τῆς πλέον καταλλήλου δι' ἀπαγόρευσιν «τριῶν ή δύο», οὔτε κυρώσεις ἀπαγγέλλει κανονικὰς διά τὴν μὴ τήρησιν τῆς διατάξεως.

Παρομοίως, εἰς τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγὰς, Βιβλίον Γ' 20, τὸ αὐτὸ περιέχεται χωρὶς κάποιαν κύρωσιν διά τὴν μὴ τήρησιν τῆς Διαταγῆς, καὶ χωρὶς τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς χειροτονίας Ἐπισκόπου ὑφ' ἑνός τοιούτου.

Οὐδεμία ἀπειλή ἀντικανονικότητος ἐπικρέμματα ἐπὶ τῶν Χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τό 1948, διότι οὐδέις συντρέχει λόγος ἀκυρότητος ή ἑλλείψεως νομίμων προϋποθέσεων διά τὴν χειροτονίαν τῶν συγκεκριμένων Ἐπισκόπων.

ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΕΤΥΜΗΓΟΡΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΡΙΣΕΩΝ ΤΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ ΤΟΥ 1948

Ἐν κατακλείδι, συμπεραίνεται ὅτι, αἱ δύο πρῶται ἀπό τὰς προαναφερθείσας κατηγορίας κατά τῶν ὑφ' ἑνός Χειροτονιῶν τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου τό 1948, δηλαδή ὅτι συνέστησαν ἐπαναστατικὴν πρᾶξιν κατά τῆς Ἐκκλησίας καί ὅτι ἠγνοήθησαν οἱ ἄλλοι Ἐπίσκοποι, οὐσιαστικῶς **προϋποθέτουν τὴν ἐγκυρότητα τῆς Νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἔστι θέσις Βλάσφημος καὶ Αἰρετικὴ καὶ ἀπορρίπτεται ἀσυζητητέ.** Οὔτε οἱ Νεοημερολογῖται εἶναι Ὁρθόδοξοι, οὔτε ἐκεῖνοι οἱ Παλαιοημερολογῖται οἱ ὅποιοι θεωροῦν τοὺς Νεοημερολογίτας **Δυνάμει** μόνον ἀλλ' οὐ καὶ **Ἐνεργείᾳ** Σχισματικούς.

Ἡ δὲ τρίτη κατηγορία, δηλαδή ὅτι ὁ Βρεσθένης, προβαίνων μόνος του εἰς Χειροτονίας Ἐπισκόπων τό 1948, ἐτέλεσεν μυστήρια ἄκυρα καὶ ἀνίσχυρα, **ἔχει τὴν βαρύτητα τῆς κατηγορίας τῶν Ἐβραίων ὅτι, «οὗτος ἐθεράπευσεν τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου».**

Ἐκτός τῶν ἀνωτέρω αὐτῶν τριῶν ἐπικρίσεων, ἀκούγεται κατά καιρούς καὶ **μία ἄλλη κατηγορία, ὅτι αἱ χειροτονίαι τοῦ 1948 εἶναι ἀντικανονικαὶ διότι ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἦτο εἷς ἀπλοῦς τιτουλάριος Ἐπίσκοπος, ἄνευ τοῦ δικαιώματος τοῦ χειροτονεῖν.**

Οἱ τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι, ὅταν ὑπάρχη πλήρης καὶ κανονικὴ Σύνοδος, δέν ἔχουν τό δικαίωμα **οὐδεμιᾶς ἱεροπραξίας** πέραν τῶν ὄσων τοὺς ἀνατίθενται ἢ ὑπό τῶν Ἐπισκόπων τῶν ὁποίων τυγχάνουν βοηθοί ἢ ὑπό τῆς

Συνόδου των. Οὔτε βεβαίως ἔχουν ψῆφον εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερέων.

Φαίνεται λοιπόν ἐκ πρώτης ὄψεως πειστικόν τό ἐπιχείρημα τῆς κατηγορίας αὐτῆς, ἀλλά τό γεγονός ὅτι δέν ἐχρησιμοποίηθη ὑπό τῶν συγχρόνων τοῦ Βρεσθένης καὶ πολεμίων αὐτοῦ Δεκατριμεριτῶν Ἐπισκόπων, μαρτυρεῖ ὅτι πρόκειται περὶ **ἱστορικῶς ἀσχέτου ἐπιχειρήματος** διὰ τοὺς μὴ ἔχοντας περὶ τὰ Ἐκκλησιαστικά γνῶσιν.

Ἐάν πράγματι ἴσχυεν ὡς κατηγορία, τότε:

1) Διὰ τὴν ἐχρησιμοποίησαν ἐναντίον τοῦ Βρεσθένης οὔτε ὁ πρῶην Φλωρίνης οὔτε οἱ περὶ αὐτόν, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νά εἶναι μία ἐκ τῶν πρώτων κατηγοριῶν εἰς βάρος του;

2) Διὰ τὴν ἠλεγξαν τόν Βρεσθένη διὰ τὰς χειροτονίας Ἱερέων, Ἱεροδιακόνων καὶ Μοναχῶν τὰς ὁποίας ἐτέλεσεν ἀπό τό 1935 ἕως τό 1948;

3) Διὰ τὸν ἐδέχοντο μετὰ ψῆφου εἰς τὰς συνεδριάσεις τῆς Συνόδου καὶ εἰς τὰς Ἐγκυκλίους πρό τοῦ 1937;

4) Ἐκτός τοῦ Βρεσθένης, τιτουλάριοι ἦσαν καὶ ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος καὶ ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος καὶ ὁ Κυκλάδων Γερμανός.

5) Ὁ πρῶην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἦτο ΠΡΩΗΝ, δηλαδή δέν ἦτο οὔτε κἄν τιτουλάριος, καὶ ὁμως προέβη εἰς χειροτονίας καὶ Ἱερέων καὶ Ἱεροδιακόνων, καὶ συμμετεῖχεν μέ ψῆφον εἰς τὰς χειροτονίας ἐπισκόπων τό 1935.

6) Διατί οί τιτουλάριοι, Κυκλάδων, Μεγαρίδος καί Διαυλείας, μετά τοῦ πρώην καί οὔτε κἄν τιτουλαρίου Φλωρίνης, ἐτέλουν Μυστήρια, συνεδρίαζον ὡς Σύνοδος καί ἐχειροτόνουν κληρικούς καί μοναχούς;

7) Διατί ἐδέχθησαν τοὺς ὑπὸ τοῦ Βρεσθένης χειροτονηθέντας Ἱερεῖς καί Διακόνους καί Μοναχούς, ὅπως τόν Αὐξέντιον Πάστραν, Ματθαῖον Λαγγῆν, Καλλιόπιον Γιαννακούλοπουλον καί ἄλλους ἐάν ἦσαν ἄκυροι αἱ χειροτονία των ὡς ὑπὸ τιτουλαρίου γενόμεναι;

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ΜΑΤΘΑΙΟΣ Α΄ φέρων Ἀρχιερατικὸν Μανδύαν, ἔργον τῆς ἀδελφότητος τῆς Ἱεραῆς Μονῆς Παναγίας Πευκοβουνοϊατρίσσης Κερατέας Ἀττικῆς, κατὰ τὸ 1975

8) Διατί δέν τοῦ ἀπηγόρευσαν μετά τό 1935 νά τελῆ Μυστήρια καί νά λειτουργῆ ἐκτός τῆς Μονῆς του. εἰς Ἀθήνα, Πειραιᾶ καί ἀλλοῦ, καί νά προβαίη εἰς χειροτονίας κληρικῶν καί μοναχῶν, ὡς Κανονικός Ἐπίσκοπος;

9) Διατί δέν ἀπηγορεύθη εἰς τοὺς ἄλλους τρεῖς τιτουλαρίους καί εἰς τόν πρώην νά ἐνεργοῦν τά τῶν Κανονικῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπων;

Διότι, καίτοι τό 1935, οἱ τέσσαρες χειροτονηθέντες ἐπίσκοποι ἦσαν τιτουλάριοι, καί ὁ **Εἰς**, ὁ Φλωρίνης, ἦτο **πρώην**, ὅλοι των ἐτέλουν ὅλα τά μυστήρια, Γάμους, Βαπτίσεις καί Χειροτονίας κληρικῶν καί μοναχῶν, ὡς ἐν ἐνεργείᾳ

Ἐπίσκοποι, χωρίς ποτέ νά δημιουργηθῆ θέμα ὅτι ἦσαν τιτουλάριοι.

Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς Ἀρχιερωσύνης τόν ὁποῖον ἔχει ὁ τιτουλάριος εἶναι ἀπαράλακτως ὁ ἴδιος μέ τόν τοῦ Πατριάρχου, Μητροπολίτου, Ἀρχιεπισκόπου ἢ Ἐπισκόπου. Ἡ διαφορὰ εἶναι καθαρώς διοικητική καί ὄχι διαφορὰ ἱεροσύνης. Ἡ Σύνοδος, μέ ἀπλήν ἀπόφασιν, ἀνευ ἄλλης τινός ἱεροπραξίας, δύναται νά προάγῃ τόν τιτουλάριον εἰς οἰανδήποτε διοικητικὴν θέσιν, ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπου, Ἀρχιεπισκόπου, Μητροπολίτου ἢ καί Πατριάρχου.

Μέ τήν λογικὴν τῆς κατηγορίας αὐτῆς, τό 1935, μόνον ὁ Δημητριάδος καί ὁ Ζακύντου ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπίσκοποι.

Ὁ δέ Φλωρίνης δέν ἦτο κἄν τιτουλάριος, ἀλλά **πρώην**. Ὅποτε, αἱ Χειροτονία τοῦ 1935 ἔγιναν ὑπὸ δύο καί ὄχι ὑπὸ τριῶν.

Ἐπί πλέον, πλήν τῶν ἀνωτέρω δύο ἐν ἐνεργείᾳ ἐπισκόπων, οὐδεὶς ἄλλος εἶχε **Κανονικῶς** τό δικαίωμα νά τελῆ Μυστήρια ἢ ἄλλην ἱεροπραξίαν ὡς ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπίσκοπος. Καί ὅταν ὁ Ζακύνθου ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Κακοδοξίαν, ἦτοι, ἀπὸ τό Θέρος τοῦ 1935, ὁ μόνος Κανονικός ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπίσκοπος ἦτο

ὁ Δημητριάδος. Μετά δέ τήν ὀριστικήν πτώσιν τοῦ Δημητριάδος εἰς τήν Κακοδοξίαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καί τόν θάνατόν του, δέν ὑπῆρχε οὐδεὶς ἐν ἐνεργείᾳ Κανονικός Ἐπίσκοπος.

Ἴδου τοῦ ὁδηγεῖ τό διαστροφικόν καί φρενοβλαβές τοῦτον ἐπιχείρημά των καί ἡ ἔλλειψις Ἐκκλησιαστικῆς γνώσεως καί καταρτήσεως.

Ἡ πραγματικότης εἶναι ὅτι τό 1935, οἱ Δύο ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπίσκοποι, οἱ **Τέσσαρες** τιτουλάριοι καί ὁ **Εἷς** πρῶν, ἐνήργουν ὅλοι ὡς Κανονικοί Ἐπίσκοποι, μέ ὅλα τά δικαιώματα τῶν ἐν ἐνεργείᾳ **Κανονικῶν** Ἐπισκόπων, χωρίς νά ὑφίσταται μετῴτων πρόβλημα ἀμφισβητήσεως, τιτουλαρίων ἢ μή. Ὅλοι των ἐνήργουν ὡς **μία Σύνοδος ἐν ἐνεργείᾳ Ἐπισκόπων**, καί τοῦτο ὄχι ἀπό περιφρόνησιν τῆς κανονικῆς τάξεως ἢ λόγῳ ἀναρχίας, ἀλλά διότι ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκετο εἰς ἐμπερίστατον κατάστασιν, ἄχρι καιροῦ.

Τά περί ἀκυρότητος τῶν χειροτονιῶν τοῦ 1948 ἐπειδή δῆθεν ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος ἦτο τιτουλάριος ἔχουν ἱστορικῶς ἀποδειχθῆ κεναί φλυαρίαι.

Ἀποδεικνύεται λοιπόν κακόβουλος, ἀνιστόρητος καί ἄσχετος ἡ κατηγορία αὐτή περί **τιτουλαρίου**. Ὅπως καί αἱ προηγούμεναι κατηγορίαι, εἶναι καί

*Ἡ Ἁγία Ἄννα,
ἔργον τοῦ Ἁγίου Πα-
τρός ἡμῶν Ματθαίου,
Ἅγιον Ὅρος, 1924*

αὐτή **μία ἀκόμη ἀνυπόστατος καί ἀνίσχυρος κατηγορία**, καθὼς καί ἡ περί **Δυνάμει καί Ἐνεργείᾳ** σοφιστεία καί ἀλχημεία.

Ἐάν κατά τό διάστημα 1935-1943, ὅτε ὑπῆρχον καί ἄλλοι Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι, ὁ Βρεσθένης Ματθαῖος εἶχε προβῆ μόνος του εἰς χειροτονίαν Ἐπισκόπου, τότε καί μόνον τότε θά ἦτο αὐτή ἡ ὑφ' ἐνός τελεσθεῖσα χειροτονία μεμπτή καί ἔγκλητος.

Ἐφρῦαξεν ὁμως ὁ ἐχθρός τῆς Ἐκκλησίας Διάβολος διότι οὐκ ἠδυνήθη νά καταπνίξῃ τήν ἐπί γῆς Βασιλείαν τοῦ **ΘΕΟΥ**, τήν Ἐκκλησίαν.

Ὅταν εἶχε μέ τό μέρος του τήν ἰσχύν τῶν ἀριθμῶν καί τās ἐξουσίας τοῦ κόσμου, **τά ἀσθενῆ κατίσχυσαν αὐτοῦ καί τά ἐξουθενωμένα ἐβάστασαν τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τό καῦμα τῆς ἡμέρας.**

Διά τοῦτο οἱ δούλοι τοῦ Σατανᾶ πνέουν μαίνεα κατά τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Βρεσθένης Ματθαίου. Πολύ θά τό ἠθελον νά ἰδοῦν καί εἰς τήν Ἑλλάδα νά ἐξαφανίζεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διά τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, νά καταποντίζεται εἰς τό **Σχίσμα** καί εἰς **τήν Αἵρεσιν τοῦ Ἀντιχρίστου Οἴκουμενισμοῦ** ὅπως ἔγινε παντοῦ. Δέν τό ἐπέτρεψεν ὁμως ὁ Τρισάγιος Θεός.